

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

Yüz altmış gazeteci aleyhine
dâva açıldı. — Gazeteler —

Yuvaya dönüş!

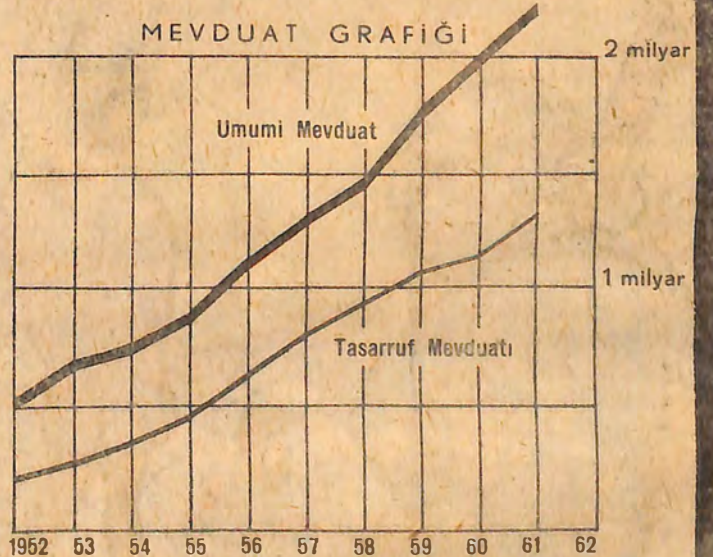
Güven

nasıl ölçülür?

Bir bankaya emanet edilen tasarrufların tutarı, o bankaya karşı gösterilen güvenin en kat'i delilidir. Türkiye İş Bankası, halkımızın en fazla güvendiği Bankadır. Çünkü, en fazla tasarruf mevduatı Türkiye İş Bankasındadır.

SİZ DE İş Bankasına güvenenlerin arasına katılınız. Tasarruflarınızı İş Bankasına yatırmakla, paranızı hem emniyet altına alır... hem de en iyi şekilde değerlendirirsiniz.

T Ü R K İ Y E

B A N K A S I

paranızın... istikbalinizin emniyeti

AKBABA

ERKEK İKTİDARI!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arızık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vî Nû, Semiramîs Aydınlik, Ergin Ortaç, Gûlden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmî Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kudri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50.
Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

FİATİ : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 53
2 Ağustos 1962
YIL : 40

Bu gazete Barın anıta
Yasasına uymayı taah
hüt etmiştir

BİRİNCİ Dünya Savaşındayız. Çölden, sam yeli hızıyla bir jeep geçiyor, bir İngiliz jeep'i.. Gözetleme kulesi sevinç içinde: Dürbünler, uçup giden arabadan kumlara birşey düştüğünü görmüş-tür.

Hemen yola çıkarılan arayıcılar, biraz sonra, ellerinde şişkin bir çanta ile dönüyorlar...

Cephe kumandanı Almandır: General Von Kres... Çanta, karşısındaki İngiliz generalinin yaverine ait. İçinde, karısından gelmiş mektuplar var, çocuk fotoğrafları var, aile özellikleri anlatılan satırlar var, şikâyetler var, acılar var, öpücükler var... Bir de... Bir de plân var: Yakında başlayacak düşman saldırısının plânı!

Von Kres, zahmetsiz bir zafer kazanmanın peşin gururu içinde, yığınak emirleri verirken, ona karşı diken tek adam, miralay İsmet Bey'dir:

«— İnanmayınız, diyor.. Bu bir harb hiylesidir. Düşman, tam aksi istikametten vuracak!»

İnönü, daha kırkyedi yıl önce, henüz otuz yaşında bir albayken, komutanına dayatan erkek adamdı!

Kurtuluş Savaşındayız. Yunanlılar, üstün sayı ve üstün silâhla saldırma hazırlığında. Derme çatma ordumuz, belki de yok olma tehlikesi karşısındadır... Ama, bir ikinci tehlike daha var, bir iç tehlike: Cerkez Ethem!

Eskişehir istasyonunda, bir vagon içinde Mustafa Kemal soruyor:

«— Kararınız kumandan?..»

İsmet Paşa'nın kararı kesindir:

«— Ben, emirlerime itaat etmiyenleri tedip etmeğe muktedi'im!»

İnönü, o ölüm - kalım gününde, önündeki düşmana dayanmaya hazırlanırken arkadan vurmaya tasarlayan düşmana karşı da dayatan bir erkek kumandı!

Lozan sulh konferansını düşününüz: Karşısındakiler, dünya politikasının en kurnaz tilkileri, en azgın kurtları... Üstelik, hepsinin arkasında Alman gururunu çiğnemiş zafer orduları var... İstanbul, kulakları küpeli, sakalları yağlı, yarı hayvan sömürge askerlerinin çizme leri altında...

İnönü, konferansa simsiyah saçlarla gidip bembeyaz saçlarla dönen bu otuzyediy yaşındaki Türk

paşası ve Türk başmurahtası, gü-rültüler yüklü, şimşekler yüklü bütün isteklerin sağanağı altında, tek çizgisi değişmeyen bir kaya parçası bir erkek heykeldir!

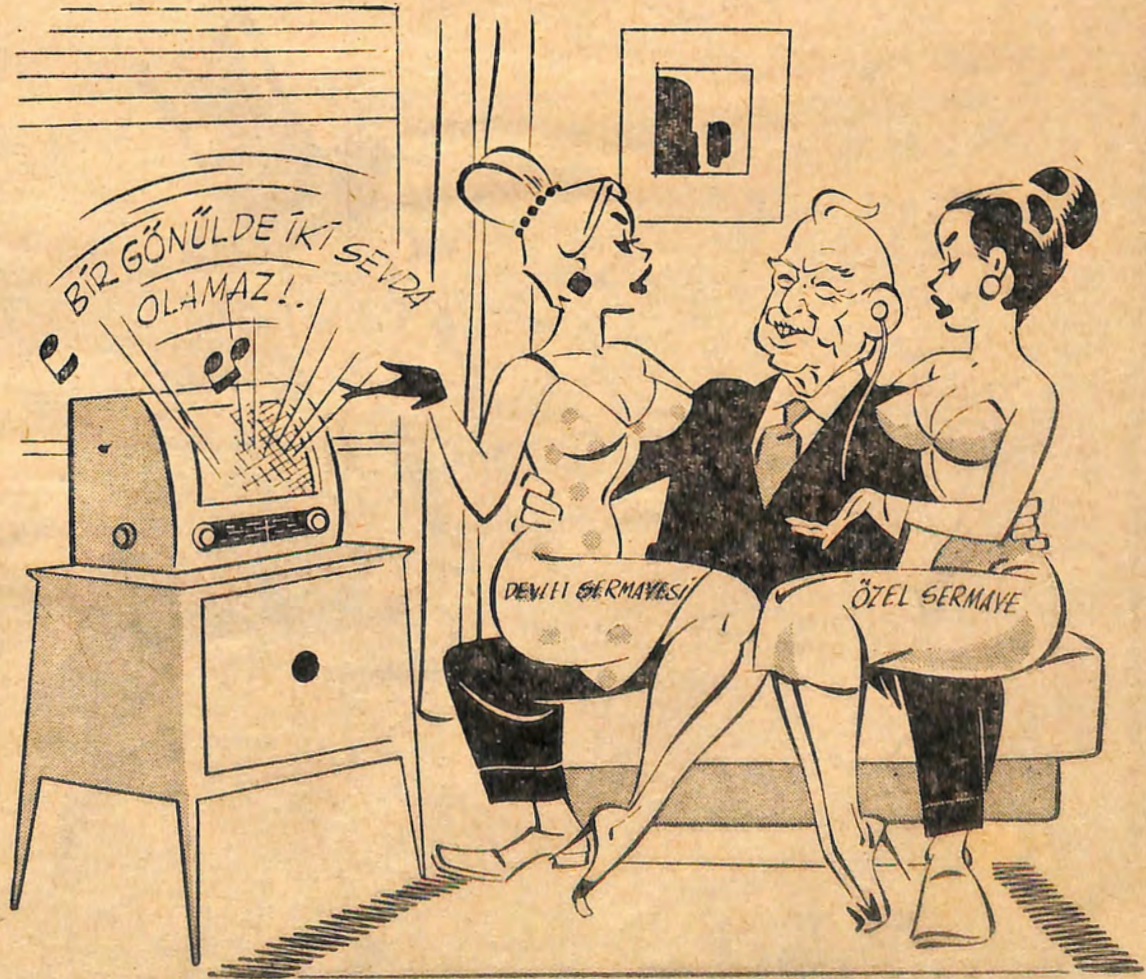
Başbakanlıktan ayrılışı bile, belki kaba, belki saygısız, ama Atatürk'ün başında oturduğu içki masasına inen öfkeli bir yumrukla, erkeğe olmadı mı?..

Ama yeni Türkiye'nin bu erkek adamı, Cumhurbaşkanı olur olmaz, Refik Saydam'dan Şemseddin Gü-naltay'a kadar, duygu zü iyetinden, düşünce zürriyetinden, yapma ve yaratma zürriyetinden yoksul bir hünsalar iktidarı kurmaya merak saldı...

İnönü ve C.H.P., o gündenberi, politika kişiliği şüpheli, saldırılar karşısında sağlı sollu iki yana göz kırpan, güllücükler ve öpücükler dağıtan, cinsiyet değiştirmiş bir iktidardır.

Türkiye'nin dâvaları, tümünü cesaretle kucaklayacak, kafasında ve kalbinde herkese şirin görünmek için binbir düşünce, binbir duygu fındırdemiyen erkek iktidarı bekliyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!..

EŞKİYA MEKTUBU

ko kızları gecenin garantisinde to mofilin içinde siz soyisiz... Abugatiniz soyiy, tohtoriniz soyiy.. mü yendiniz, miyminiz soyiy oğli soyiy!..

Dernak guriyisiz, gonser veriysiz soyisiz... Gullüp açıysiz, zar attırıp, kâğıt oynattırıp soyisiz.. Otelde soyisiz, loğantada soyisiz, çarşıda - bazarda, gayfede-gazinoda, tiren-de otobosta, yolda yolahta, nirda gorseniz soyisiz...

Gaderin gozü kör olsun!.. Siz o-hur-yazarsiz. Mektav mendirese görmişsiz, siz adamı alafranka soyisiz... Siz cahilik, sahabıranka yoh, tahsillememiz yoh... Siz yapınca bu işin adı tüicaret oliy... Biz yapınca soyguncılık oliy... Siz bu işin ekist-rasını yapısiz.. Geyiminiz, guşamı-nız, malınız mülkünüz var.. Gozel gozel arvatlarıniz, yeni yeni to-mofilleriniz var.. Boynuniza gravat dahisiz.. Ayağıniza setre pantol gi-yisiz.. Töbe estafurlağ kimin haddi-ne düşmüş size soyguncı demäk?..

Biz fakır adamığ.. Varisa goyusa bir kaç bağ mermimiz, bir de tifan-gimiz var.. Siz her Allahın günü soyisiz... Biz fırsat düşer de taliy ya-ver giderse üçbeş ayda bir...

Siz bize eşgiya diysiz, soyguncı diysiz... Çapulçı diysiz... Amma biz sizin gibim yüsgek zatlara heç bir şey demirik... Sözüm mencilisten dışarı hisare başş haddimize düş-müş şizlere birşey diyak?.. Siz çok namuslu, çok möhderem, çok yüs-gek, çok böyyük adamlarsiz.. Kötü lâf dermiyik siza?.. Hem neyinen diyak kötü lafi?.. Iradyonumuz yoh... Gazatamız yoh.. Cendermemiz yoh...

Siz essahtan böyyük adamlarsiz... Artık âlemaşgare çıhmış gendi soy-ginlarınıza bile «Soygıncı» demisiz. «Gangister» diysiz. Panga soyanla-rınızın fontugrafı Başbakanın fon-tugrafından daha böyyük çikly gaza-talarda. Gızlarıniz, gelinleriniz, ar-vatlarıniz sizin gangister dediğiniz löküz soyguncıları guş südävnen besliyi, goynunda sahliyi.. Eger ya-halanirsa pullisiz, cendermeniz gangisterin ciğarasını ayahta ya-bıyler.. Hörmel, etibar gösteriyler o-na...

Siz kiliim-biz kim?.. Haddimize düşmüş gardaşım, sizin yaninizda bizim için soyguncılık?.. Siz var i-ken bizim adımız ohunmaz!..

Ey benim gulden nazık, şekâr-dan datli, soğandan lezzatlı sevgi-lü gardaşım gazataci afandi!.. Bu seferlig siza yazacağım bu gadar. Bu mektuvı yazarken hudit dağla-rındaki diğer soygunciler de yanımda... Goçere çok çok selâm edip, başta Necdâ Almas olmağ üzere bütün yösgek soyguncilerin gözlerin-den öpiyo. Refo, Kakko, Refo, Kör İbo, Muso, Husso, Fisso, Farto, Hir-to, Zırto siz meslekdaşlarına mah-sus selam ediyler.

Ben de hatmikelâm eyler. ohu-yan afandiya, dinleyen cömaata, ge-tiren postacıya selam eylerim.

Hudit Dağları Baş Eşgivası
Soyguncı Gardaşım
Hasso Yerebasmaz

Yüsgek bir huzura takdimdir:
Ey benim gulden nazık, şekâr-dan datli, soğandan lezzatlı, sevgülü gardaşım moharrir, afandi!..

Evvelâ mahsus selâm eder, hal ve hatırını sorup suval eylerim. Milliyyat gazatasına, Comhoriyyat ga-zatasına, Düniya, Akşam, Vatan, Kâr Vatan, Yeni Sabah, Hörriyat gazatalarına ayrı ayrı mahsus se-lâm edarım.

Siz de bir mikdar benden suval eyleyecek olırsanız hamdolsun bu mektuvın yazıldığı aha bu tarihe kadar canım sağdır. Her ne gader ütfrezelerin tagibinden kaçmağ için bu dağlarda çok eziyet çekiysem de içim keyfim çok şükür yerin-dedir. Sizlerin de bu münval üze-re olmanızı sizi ve beni, yeri ve göğü yaradan haktüalâdan niyaz edarım.

Ey benim çok kıymatlı moharrir gardaşım, ahan bu mektuvi zatını-za yazmamın esbabını suval eyle-yecek olursanız sebebisi şudur: Son günlerde bu dağlarda dolaşan eşgi-yaların havadislemesini yaza yaza

biteremiyisiz. Eşgiyalar şöyle yaptı, eşgiyalar böyle soydı deyip durisiz. İki gözümün dörtte üçü ohur-yazar gardaşım!.. Eşgiya ne de-maktır, ne çeşittir orasını bilmem. Amma ve ilâkin dağa çıktığımız, a-dam soyduğumuz doğridir.

Neydek gazataci afandi, neyle-yek?.. On guraşa malolan bi paket ciğarayı dohsan uruşa satıp mil-leti toptan soymağ bizim harcımız dâgil! İki göz damı 500 panginot aylıgıman kiraya virmak, mal sa-habı olup ahaliyi soymağın bu dağ-larda mümkünisi yohhh!..

Dengizimiz yoh ki bi yandan ke-nef suyni boşaltıp bi yandan da adamları paraynan pilaclara do-l-durah!.. Tilafon makinalarımız yoh ki ganunsuz, nizamsız, zam yapıp banım parası diye her ay zengin-leri soyah!.. Süde su gatmağ, su-yu paraynan satmağ bizim işimiz dâgil!..

Yovmiyası yeddi panginottan a-mele çalırtıp pavrikalarımızdan ayda yeddi milliyon kâr edip fa-kır-fukarayı soymağ elimizden gel-

maz!.. Yalan yağnış havadislemele-ri kâğıtlara doldurup gazatacılığdan yösgek apartumanlar yaptıрмаğ heç mümkünisi yoh!.. İpotâh gar-sılığı para vermâk, tosaruf bonusu, hörriyat tağvili alıp satmağ müm-kinsiz!..

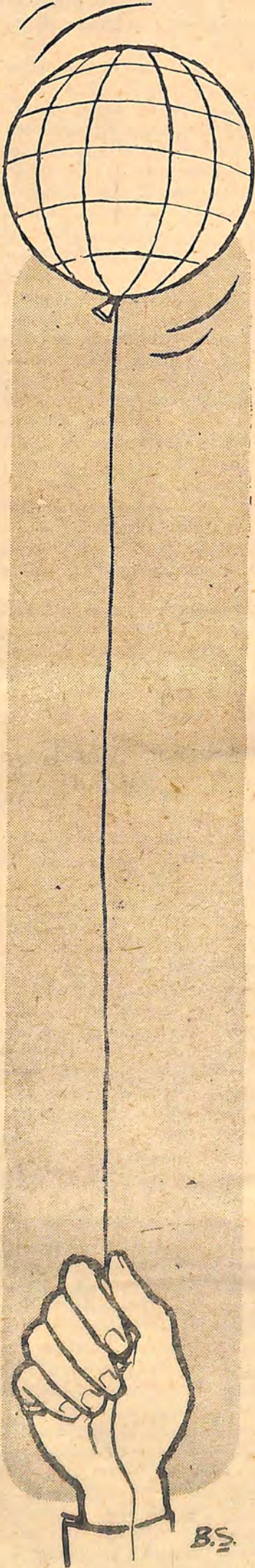
Sedâımız gozel dagil ki gazinovda üç türki çağırıp üç bin kâğıdı ceba indirağ... Lökküz Nerminimiz yoh ki ortağlığ iş görâğ!.. Dahma boynu-zumuz yoh ki Bâgoğlunda Adana tüccarlarına geceyarısı pilic eti sa-tağ!.. Gabzımal dagilik ki vargi kaç-çaçılığ yapıp dövlet haznesini so-yah!..

Soymağın haddi hesabı mı var gardaşım?.. Orası böyyük sahir... Her şeyin en ekistirası, en löküzü orada... Soymağın yüsgek çeşidi de orada...

Gabah soyanınız var... Hıyyar so-yanınız var.. İnsan öldürüp derisini soyanınız var.. Dayalı döşeli odalar-da gozel gozel avratları siz soyisiz!.. Ecnâbi düvelden gelmiş müsafir torristileri Gapalı çarşıda siz soyi-siz.. On yeddisine yeni girmiş tan-

Konya'nın Karapınar bölgesi cehalet yüzünden çölleşti. (Gazeteler)

Onların Balonu!..

Son gece, son gün!

Bugün uçakta yerimizi kapattım. Yzrın Roma'dayız... Akşam yemeğinden sonra, gecesi gündüzünden aydınlık Champs Elysée-de ağır ağır, sindire sindire dolaşıyorum... Birden, insan kalabalığı içinde, yapısı, kılığı, yürüyüşü başkalarına benzemiyen bir et yuvarlağı gözüme ilişti: Kulaklarına kadar geçmiş yumuşak bir şapka altındaki bu ablak yüzü tanıdım: D.P. nin baraj milyonerlerinden biriydi... Alabildiğine nâzık, alabildiğine dalkavuk, bir dilenci türkçesiyle belsiz vücudu karşımda eğildi:

— Allah ömürler versin efendim!.. Âfiyettesiniz inşallah efendim?.. Duacınızım efendim!

Arkasından, gözlerim hayretle bakakaldı: Yüz elli kiloluk vücudu, içi tıklım tıklım dolu bir kasa gibi, Paris kaldırımlarını ezerek gidiyordu...

Ne zaman mı dönecek yurda?.. Belki aftan sonra.. Ama belki.. Belki.. Çok belki!..

Dönüşte, bir daha hayretle gözlerimi açtım: Bir lokanta kapısından, iki yardımcının koltuğunda bir insan yıkıntısı çıkıyordu. Adımı hiç işitmediğiniz biridir bu!.. Bir milyoner!.. Tezgâhsız, fabrikasız, deposuz, mağazasız, yersiz, masasız bir milyoner!.. İşi mi?.. Milyoner olmak!

Herife felç gelmiş!.. Eh, hep, uğruna ipe çekilen dostlarından selâm gelecek, sevgi gelecek, döviz gelecek, komisyon gelecek değil a... Hep güzel kadın, ipek kadın, körpe kadın gelecek değil a... Hep içki mahzenlerinden yılların tozuna bürünmüş eski şarap, pahalı şarap gelecek değil a... İşte böyle felç de gelir!

Tanrının cezası, adaletin cezası gibi sınır dışı dinlemez!

Sakin «Ne katı yüreği varmış bu Yusuf Ziya'nın!» demeyiniz. Hiçbir alışverişim yok onunla.. Eli bile elime değmemiştir, sesi bile kulağıma yabancıdır bu adamın!

E, ya bu hınc? Ya bu kin mi dediniz?..

Onu tanımayan 29 milyon Türk'ün hıncı!.. 29 milyon Türk'ün kını!..

Kayseri hapishanesindekilerin çoğu, bu kibar haydutların, bu kibar eşkiyaların yüzünden yatıyor!

Üç ipek kravata, iki kırmızı kordonlu şampanyaya, bir güzel kadına kazanıldı o milyonlar!

27 Mayıs —yaznık!..— yurt içinde yakalayamadı onları!..

Sabahleyin, gözlerimi telefon ziliyle açtım: Uçakta, akşam için ayırtığımız yerlerin öğle uçuşuna çevrilmesini rica ediyorlardı: Akşam, havacıların grevi varmış!

Bu grev, eğer iki saat gecikmemiz olsaydı, geldiğimiz gün de bizi yakalıyacaktı: Bavulları kendimiz taşıyacaktık!

Paris'te herkes grev yapıyor, herkes: Kaldırım sürtükleri bile... Grev yapmayan yalnız bir sınıf var: Ona, ceplerindeki bütün dövizleri bağışlayan turistler!

Rahmet mi?

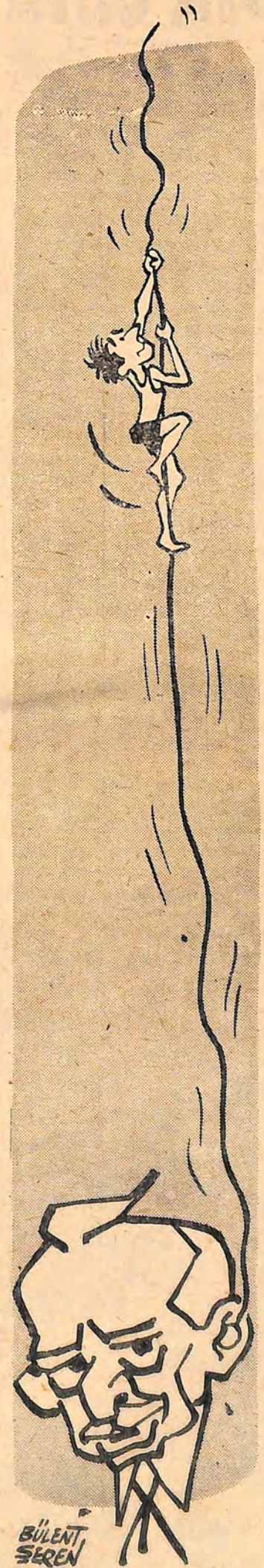
Osman Bölükbaşı, bir konuşmasında, Celâl Bayar için:

«— Seksen yaşında bir adam, cezaevinde ölümü bekletmek günahıdır» demiş!

Pekili... Ya o seksen yaşında-

ki adamın Kızılay'da yolunu kesip suratına tükürmek pek mi sevaptır?..

Osman Bölükbaşı, kendi tükürüğünü rahmet mi sanıyor yoksa!

Fakirizma!..

BİR CİNAYET

Tahakkuk

BİR sabah, İstanbul gazetelerinden birisinin baş sayfasının baş köşesinde gözlerime pek kocaman puntolarla dizilmiş işte aynen şu serlevha ilişti:

«Polis uzmanlarına göre, Cihangir cinayetini bir Türk işledi!..»

Bunu okuyunca:

«— Allah Allah, dedim, acaba bizim polis uzmanları, ortada hiçbir izi bulunmayan kaatilin Türk olduğunu nereden, nasıl anlayabiliyorlar?..»

Ve bu sorunun arkasından aklıma hemen, belki duymamış olabileceğiniz oldukça şirin bir mübalâğa fıkracığı geldi:

İçinde Marsilyalı bir Fransızla Hemedanlı bir Acemin de bulunduğu bir mecliste, polis köpeklerinden bahsediliyor, bunların gördükleri hizmetler övülüyor ve bu köpeklerin mârifetlerini, mahâretlerini belirten olaylar anlatılıyor. Bunları dinleyen Marsilyalı palavracı:

«— Sizin bu anlattıklarınız bir şey değil, demiş, bizim Marsilya'da öyle polis köpekleri var ki, kaatiller bıçaklarını sapladıkları yerlerden çekmeden, yakalarını onların dişlerinde buluyorlar!..»

Marsilyalı böyle tepeden savurunca, Hemedanlı Acem durabilir mi?

Nitekim o da hemen yerinden doğrulup Marsilyalıya dönmüş, ve:

«— Cinayet işlendikten, iş işten geçtikten sonra kaatili yakalamak da bir mârifet mi?..»

Demiş ve arkasından Marsilyalı-

müne taş çıkaran palavrasını da sıkırmış:

«— Bizim Hemedan'da öyle polis köpekleri var ki, kaatili daha cinayeti düşünende enseler!..»

Şimdi tıpkı benim gibi sizler de, bu fıkrayla bizim gazete serlevhası arasında oldukça yakın bir mübalâğa akrabalığı sezmiş olacaksınızdır sanırım:

Evet polis, izini bile bilmediği bir kaatilin bir Türk olduğunu nereden, nasıl anlayabilir?

Hiç de meraklılarından olmadığım halde, sırf bu sorunun karşılığını bulabilmek ümidiyle, o başlığın altındaki zabıta havadisini okumaya koyuldum. Ve serlevhanın altındaki havadiste, bizim polis uzmanlarına dair evvelâ işte aynen şu cümleyi okudum:

«Uzmanlar, bu cinayetin Avrupa'da bir şahıs tarafından işlenmemiş olduğunu belirtmektedirler!..»

Şimdi hemen tahmin etmiş bulacağınız gibi, bu cümleyi okuyunca bana bir defa daha:

«— Allah Allah!..» demek düştü. Demek bizim uzmanlar, izini bile görmedikleri kaatilin sade Türk olduğunu değil, fakat aynı zamanda Avrupalı olmadığını da anlamışlar!

«O halde, bizim uzmanlara göre demek ki kaatil, Beşiktaşlı, Kastımpaşalı, veya Hasköylü değil!

«Ya Üsküdarlı, ya Paşabahçeli, yahut da Beykozlu olmalı!»

Ve böyle düşünerek, önümdeki havadise daha şiddetlenmiş bir merakla eğildim. Gazetede ki havadis,

NACİ SADULLAH

aynen şöyle devam ediyordu:

«Yine uzmanlarımıza göre Avrupa'da bilhassa İtalya'da kaatiller kalb ve karın üzerinde çalışmakta, bıçaklarını çoğunlukla bu yerlere saplamaktadırlar!..»

Garip şey... Demek kaatiller de, tıpkı operatörler gibi, insan vücudunun ayrı ayrı nâhiyeleri ve uzuvları üzerinde çalışma ihtisâsı edinmişler! Şu farkla ki, birisi neşterle kurtarmaya, öteki ise bıçakla öldürmeye çalışıyor...

Yâni tıpkı böbrek operatörü, apandisit operatörü, veya miğde operatörü gibi, kalb kaatili, barsak kaatili, yahut da karaciğer kaatili!

«Peki acaba bizim yerli kaatillerin ihtisâsları nelermiş?..» diye düşünerek havadisi okumaya devam ettim:

«Türkiye'de, ve Türkiye'nin doğusunda yaşayan kaatiller ise, kurbanlarını kesmeyi tercih etmektedirler!..»

Şaka değil, uzmanların lâfı bu! Bu yüzden, yabana atıp geçemiyeceğimiz için, üzerinde ciddiyetle durmaya mecburuz. Nitekim ben de son satırları okuduktan sonra

ister istemez, derin derin düşünmeye daldım:

«Acaba kurbanlarını kesmek âdeti bizim kaatillere nereden gelmektedir?..»

Fakat biraz düşündükten sonra, kendi kendime:

«— Ayol budala, dedim, bunda bilmeyecek ne var? Biz müslüman değil miyiz? Kurban kesmez miyiz? Zaten bizim uzmanlarımız da «Kurbanlarını kesmek» tâbirini kullanmıyorlar mı? Artık bunun anlaşıl-mıyacak neresi kalıyor? Besbelli ki, insanı cinayet işleyecek kadar çileden çıkarmış bir öfkenin çıgınlığı içinde, öldürecekleri insanlar, bizim kaatillerin gözlerine kurbanlık koyunlar gibi görünüyorlar. Böyle olunca, Avrupa kaatilleri gibi onların kalbleri, karınları üzerinde çalışacak değiller ya? Tutup kesecekler elbet... Kimbilir, belki de hattâ içlerinden besmele bile çekiyorlar, tekbir bile getiriyorlardır! Gerçi akıl:

«Öyle olsa kurbanlarının ayaklarını ve gözlerini bağlamaları da lâzım gelmez mi?..» diye bir suale takılmıyor değil ama, kimbilir, belki onlar bağlamak istiyorlar da karşılarındakiler bırakmıyorlardır...

«Nitekim bu cinayetin kurbanı olan Madam Jozelin hakkında verilen morg raporunda da, kadıncağzın bir boğuşma sonunda öldürüldüğü belirtilmekte imiş! İşte, besbelli ki, müslüman-Türk kaatil, kurbanının ayaklarını ve gözlerini bağlamak istemiş ama, muvaffak olamamış! Vebâli Madam Jozelin'in boynuna!..»

Bu hükümlere de varduktan sonra, önümdeki havadisi okumaya bıraktığım yerden devam ediyorum:

«İşte bütün bunları dikkate alan polis, şimdi Refâhiyeli üç kapıcı üzerinde durmaktadır!..»

Tamam! Tastamam!

Uzmanların verdikleri bilgiye göre, bu üç kapıcıya karşı duyulan şüphe tıpatıp yerindedir. Hattâ ben şavcı olsaydım, bu kapıcıların üçünü de hemen tevkif ettirirdim:

Zira Refâhiyeliler Türktür. Uzmanlara göre, kaatil de Türktür! Refâhiyeliler müslümandır. Kaatil de müslüman!

Madam Jozelin kesilerek öldürülmüş. Kurbanlarımızı keserek öldürmek de bizim kaatillerimizin âdetidir! Refâhiyeli kaatiller de artık Avrupalılar gibi kalb üzerinde, miğde zerinde çalışacak değiller ya!..

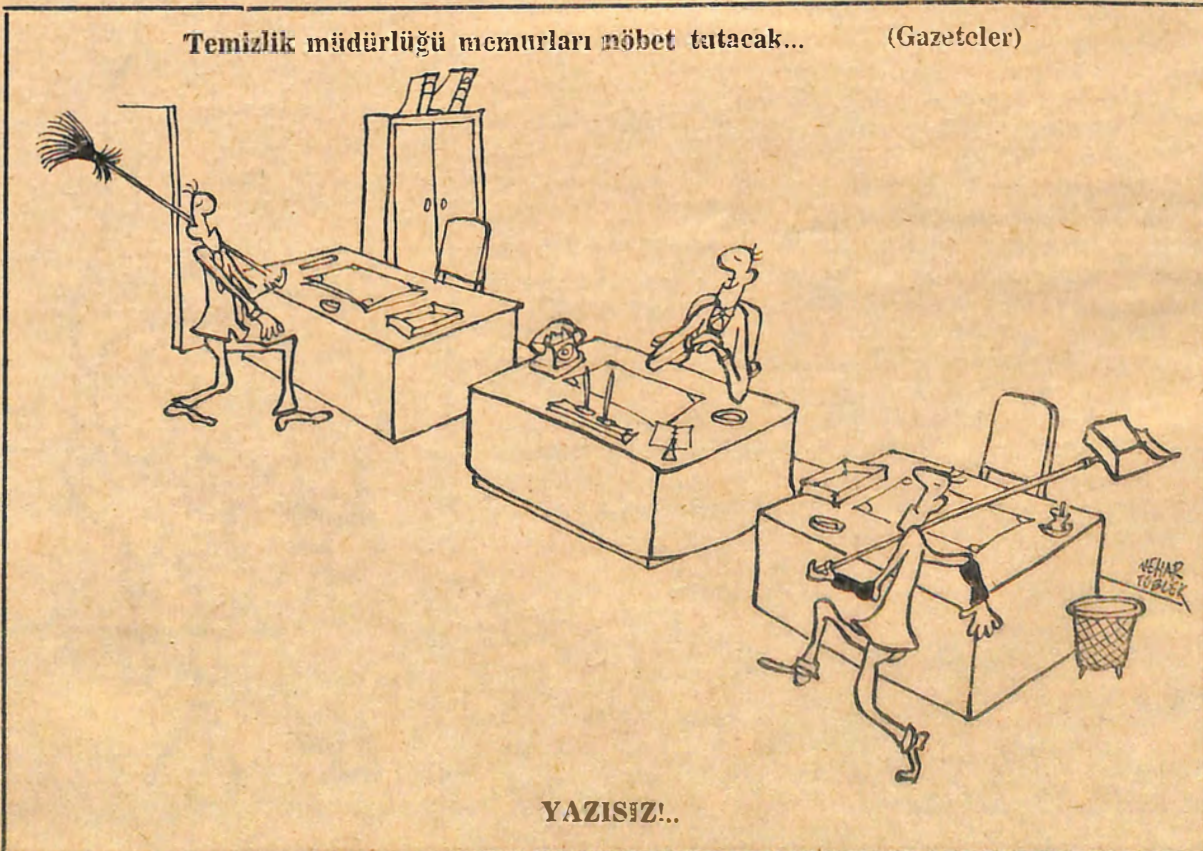
Üstelik, havadisin alttaki satırlarında bildirildiğine göre, Refâhiyeli kaatillerden birisinin adı İbrahim, diğerinin adı İsmail, üçüncüsünün adı ise Mithat'mış!

Böyle olunca, mesele büsbütün aydınlanmıyor mu? Ben olsam, bunu öğrendikten sonra Mithat'ı da İsmail'i de serbest bırakırdım: Zira artık iş gün gibi meydanda: Demek ki «İbrahim», Haktealîye «İsmail» i kurban edeceğine Madam Jozelin'i kesmiş!

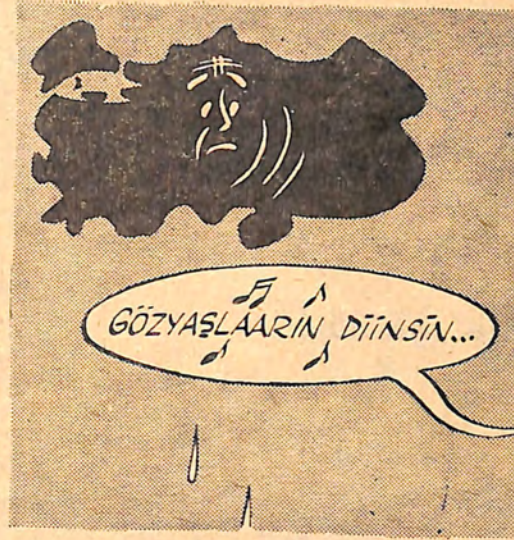
Fakat okumaya devam ettiğim

Temizlik müdürlüğü memurları nöbet tutacak...

(Gazeteler)

YAZISIZ!..

Şarkılı Karikatür!..

havadisten öğreniyorum ki, ilgili-ler benimkilerle aynı hükümlere varmak için, o sapsağlam uzman raporlarını kâfi görmemişler.

Şimdi tahkikata devam ediyorlarmış. Ancak şu varmış ki, olay günü, iki yüze yakın sivil ve resmi polisin cinayetin işlendiği odaya do-luşları, parmak izlerini ve delilleri ortadan tamamen yok etmiş...

Böyle olunca, demekki ortada sa-dece polislerin parmak ve ayak iz-leri kalmış!

Şimdi ister misiniz, bizim polis-ler, Refâhiyeli kapıcıları bırakıp birbirlerini tevkife kalkışsınlar?

Fakat hayır... Havadise göre şim-di incelemeler daha da inceltilmek-teymiş. Nitekim gazete:

«Polis, ayrıca kadının bir tutam saçını almıştır!» diyor.

«Ne olacaktı bu saçlar?..» diye-ceksiniz. Gazete onun da cevabını veriyor:

Folis bu saçlarla, şüpheli şahıslar üzerinde bulunacak kadın saçları-nı karşılaştıracakmış!

Havadis bu satırlarla biterken ben de bitmişim: Zira ben bütün ömrümde, bu zabıta havadisi kadar meraklı hiçbir zabıta romanı oku-madım!

Geçenlerde gazetelerimiz, Türki-ye'nin atom devrine girdiğini yaz-dıkları zaman acı acı güllüp geç-miştim anı, şimdi inanıyorum: Zira bizim atom devrine gerçekten girmiş bulunduğumuzu ispata, şu

YAZISIZ!..

zabıta havadisi içindeki «uzmanlar raporu» bile tek başına kâfidir sa-nırım.

Görmüyor musunuz? Artık attık mı, atomik atıyoruz maşallah!..

Fakat şaka bertaraf, şayet o ha-vadisi, Jozelin'in şimdi kimbilir ner-de bulunan gerçek kaatili de oku-muşsa, herhalde bizlerden kat kat fazla gülmüştür sanırım: Zira o-kuduğumuz havadisten açıkça an-laşıldığı gibi, polisin onun yakası-na yapışabilmekten ay kadar uzak görünen elinde, şimdi sadece Joze-lin'in bir tutam saçı kalmış!

O halde, zaten ortada izinden e-ser bulunmayan kaatilin karşılaşa-bileceği son tehlikeyi de ortadan yok edebilmesi, pek basit ve pek kolay bir tedbir almasına bağlıdır:

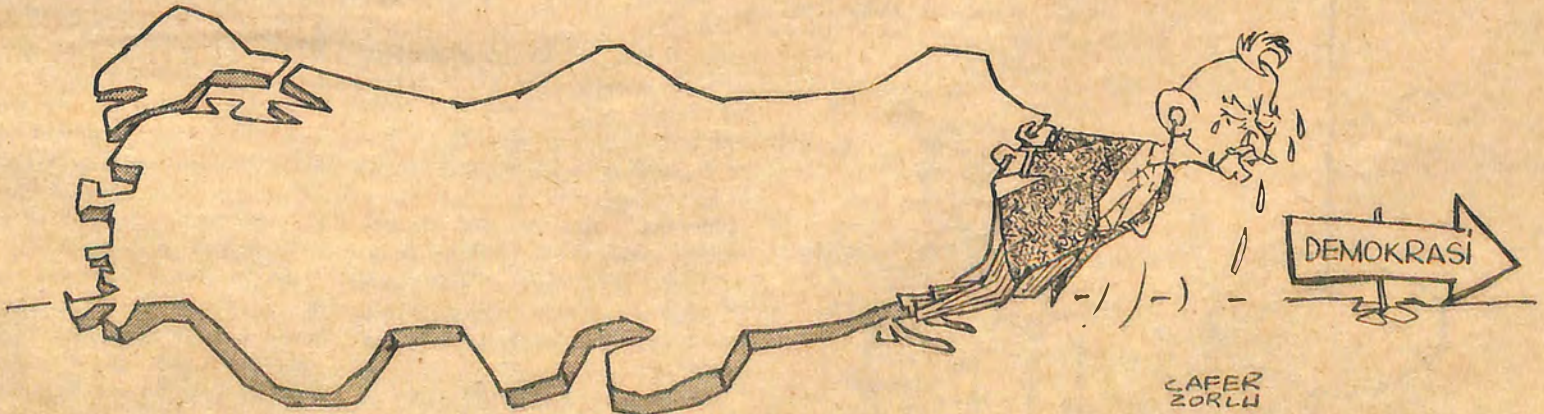
Üzerinde saç teli kalmaması için, bir temiz fırçalanacaktır!

★

Bir noktayı belirtmeden susamı-yacağım: Ben bu yazıyı, bizim po-lisimizi yermek merâmıyla kaleme almış değilim. Benim samimi inan-cıma göre, bizim polisimiz, bu iş-lerde, biraz evvel okuduğumuz ha-vadiste görüldüğü kadar beceriksiz değildi!

Fakat ne yapsın ki, onu on altı yıldan beri, siyaset meydanında şüp-heli partizan takibine memur etti-ler! Eh, bu arada kaatil tâkibini u-nutmuşsa kabahat onun mu?..

Naci Sadullah DANIŞ

YAZISIZ!..

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Sıcaklar yaradı!

Yazlık tiril tiril elbiseler içinde Gürsel Paşa... Yalnız başına gezintiler yapıyor, bastonsuz, rahat, hırçnlıktan uzak...

Eski Millî Birlik Komitesinin üyelerinin hepsi aynı havada değil, suları da daha sert...

Mucip Ataklı Paşa, meselâ Mecliste, «esas vaziyette», sivillerden, tekmi almakla meşgul... Bizim siviller çok askerce topuklar şaklatıyorlar, selâmlar çağıyorlar, «evet paşam» ları, «emredersiniz paşam» ları bastırıyorlar... Bir üniforma eksik bizim «siviller» de!

Sıcaklar pek bastı... Bu kadar dikleşmeğe değil, benim ayakta durmağa takatim yok... Amma disiplince alışık insanlar başka türlü oluyor, Mucip Paşam... Herkesin, her şeyin gevşiyeceğini zannediyordum sıcaktan... Yooo, âlem mızrak gibi, âlem süngü gibi, âlem filinta gibi, âlem fişek gibi, âlem...

Duygulular!

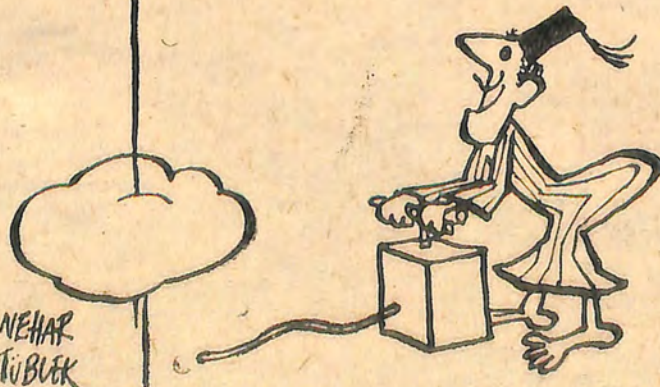
İçerden feryatlar yükseliyordu, iç parçalayıcı... Genç adam duraladı... Acebâ kim kimi ebediyen kaybetti diye... İki hanım çıktı odadan, yüzleri gözleri ağlamaktan şiş... Genç adama bakarak tekrarladılar:

— «Kaybettik, ah kaybettik!..»

Mesele anlaşıldı... Yarım düzine, canavar kadar kedilerinden biri ölmüştü... Muazzam bir cenaze töreni yapıldı kediye. Ve kedinin sahibesinin hayat arkadaşı, filme aldı bu töreni... Çok imtiyazlı dostlara gösterirler bu filmi ve duygulanırlar ikide birde...

, Bu kadar duygulu insanlar var Ankara'da, hem kerlisinden, ferlisinden...

Kimbilir, insanlara karşı ne kadar duyguludurlar, ne kadar duyguludurlar... Diiil mi?!

Mısır, füze denemesi yaptı!..

Yam alışmıştı...

Ankara kazalarının birinde bir kaymakamın değiştirilmesi bahis konusuydu.

«Kazalı», dövünüyordu...

«— Vay anam, vay babam, işleri tam kavramaya başlamıştı, tam!..»

«— Peki kaç senedir kazadaydı?..»

«— Vay anam vay, vay babam vay, üç senedenberi!..»

Bütün dâvâımız burda, aktarımız için de, doktorumuz için de, kay-

makamımız için de bakanımız için de... Aktar, işini iflâstan sonra kavrar... Doktor 2 düzine hastasını öldürdükten sonra... Kaymakam kazayı terkedince... Hükümet... O, onu söylemem, ne zaman farkına vardığını, söyleyemem ki... Baksanıza «tahriklere müsaade etmicez» diye gürleyip duruyor... Ya tahrik olduğunun farkına «zamanında» varırsaaa... Şanssızlık bu... Vayır vayır!.. Varacağı tutar!..

Bir İstiklâl gazisi sefalet içinde.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

İslahat!..

Adamcağız, kahverengilikler içinde şıpır şıpır terliyor, elinde kâğıtlar, kattan kata tırmanıyordu. Tam oturmak üzereyken uğursuz bir zil le doğruluyor, o zilin sesine koşuyordu. Temmuzun başıydı. Hava öldüresiye sıcaktı. Kendisi bir Bakanlıkta hademeydi. Üstünde çuhaya benzer bir kumaştan elbise vardı. O elbiseyle bir Bakanlığın hademesinden çok, mahalle bekçisini andırıyordu...

Memurlardan biri haline baktı ve sordu:

«— Yahu, bu yaz gününde bu elbise ne?..»

«— Efendim» diye dert yandı ha-

deme, dert yanmadı da, (onu unutmuştu) tevekkülle boynunu bük-tü, «Bakan İslâhat istemiş de!..»

«— Yahu, islâhata bula bula senin elbisenden mi başladı?..»

«— O da efendim, idarî işler müdürünün islâhatı.. Eylül ayına yakınız. Bize yazlık elbise yaptırılırsa, bir de iki ay sonra kışlık elbise yaptırmağa mecbur olacaklar, İslâhatı toptan yapıyorlar onun için!..»

Memur artık sesini çıkarmadı. Hademe vatandaş da, öldürücü sıcakta, bu çifte islâhattan ter dökmeğe devam etti şıpır şıpır...

Hikâye vallâhi de, billâhi de uydurma değil!.. İslâhat da!..

Sulu karşılama!..

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 117 metre kısa dalgadan Ankara, 711 metre uzun dalgadan İstanbul Radyosu!.. Aziz okuyucular, pek sevgili dinleyiciler! Programımıza hoş geldiniz!..

Politika sahnesinin en ünlü yıldızları geçen hafta turneye çıkmışlar ve gittikleri her yerde ayrı ayrı tellerden çalmak suretiyle çok sesli bir koro teşkil etmişlerdir.

Stüdyomuzun seyyar mikrofon ekibi sizi bu çok sesli nağmelerden yoksun bırakmak için ses yıldızlarımızı adım adım takip etmiştir.

Haftanın ilk sanatkarı sevimli şark türküleri okuyucusu Burhan Apaydın!.. Samsun dolaylarında turneye çıkmış bulunan şakarak sesli Apaydın'dan bir Orta Anadolu havası dinleyeceksiniz:

Partiden partiye balon uçurdum,
Zıyafetler verdim rakı içirdim,
Bütün fırsatları tek tek kaçırdım,

En glzlü hünerim özümde kaldı,
Başkanlık hayâlî gözümden kaldı!

Af sütiünü köpük pişirdim,
Pişirdim de kaymağını taşırdım,
Eller yoğurt çaldı, ben de şaşırdım,

A.P. sicimiyle bağlı bileğim,
Genel Başkan olmak bütün dileğim!

Sevgili dinleyiciler, şimdi de İstanbul turnesini tamamlamak üzere bulunan bir baş-

ka ses yıldızımızı dinleyeceksiniz. General Sadık Aldoğan karşınızda:

Ulan!.. Bu ne biçim ortaoyunu?
Arabaya koşmuş çoban koyunu!
Kim aldı bilinmez halkın oyunu!

Koca pencerede tek cam değişti,
Tellâk eski tellâk, hamam değişti!

Millet Partisinin popüler yıldızı Aldoğan'ı tâkiben «Ondörtler Korosu» nun misafir solisti Orhan Kabibay karşınızda... (Not: Daha önce banda alınmıştır.)

Elvedâ yârenler biz gıder olduk,
Gözyaşımız kurusun da dönelim!
Tedbirler Kanunu çıksın aradan,
Halk Partisi farısın da dönelim!

Çıkamaz sokak olan yollar düzelsin,
Mızraplar değişsin, teller düzelsin,
Bizi zemmeyleyen diller düzelsin,
Sonbaharın yarısında dönelim!

Kem sözleri kem gözlere doldurun,
Engelleri birer birer kaldırın,

14 zurna, 14 davul çaldırın!
Davulların gerisinde dönelim...

Kabibay'ım söyler: Oy havar havar,
14 kalbte 14 çeşit yara var!
İhtilâl içinde yazı-tura var,
Buz dağları erisin de dönelim!..

Sevgili dinleyiciler, değerli okuyucular!.. Bu haftanın son solisti Karadeniz turnesinde bulunan A.P. Genel Başkanı Ragıp Gümüşpala da size bir kongre türküsü okuyacak:

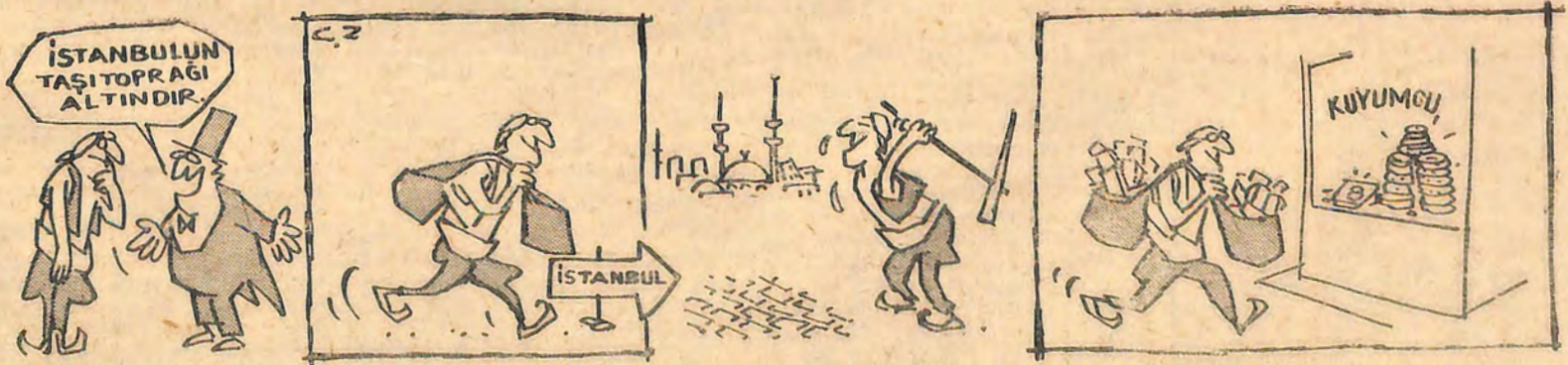
Yücelere çıkmış indiremedim,
Yüzün Kayseri'ye döndüremedim,
Bir yanda teşkilât, bir yanda grup,
Yine şu İsmet'i kandıramadım!

Gitti İsmet, geldi İsmet,
«Af» değilmiş bize kısmet!..

Ne uzun boyluyum, ne de şişmanım,
Lider olduğuma ben de şişmanım!
Mutedil değişti, müfrit değişti,
Belli değil kimler benim düşmanım!..

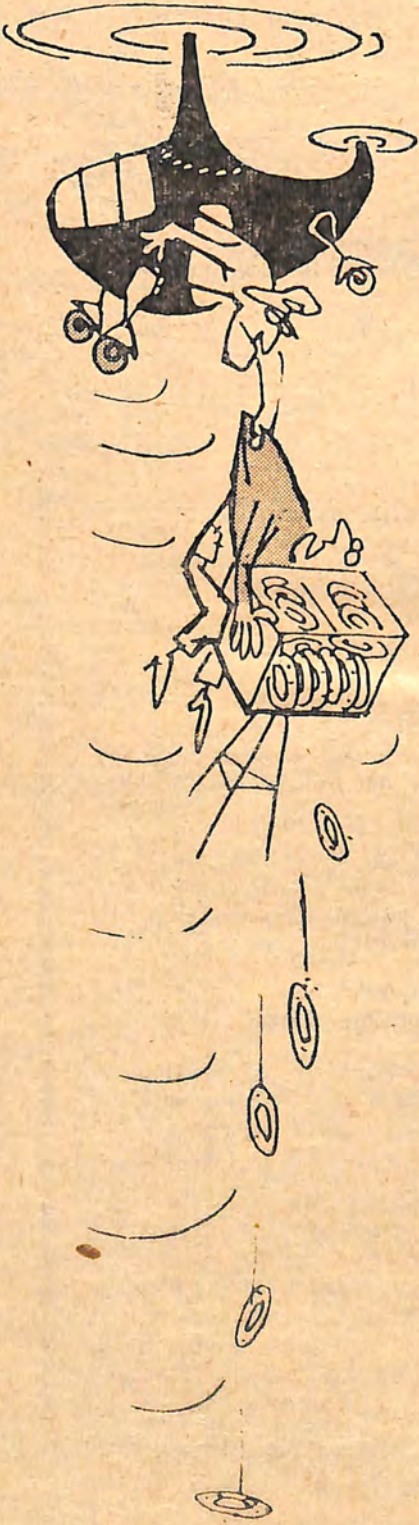
Gitti İsmet, geldi İsmet,
«Af» değilmiş bize kısmet!

Bu haftaki programımız burada sona eriyor sevgili dinleyiciler!.. Gelecek programda tekrar buluşmak umut ve temennisi ile hepimize hayırlı akşamlar, hayırlı sabahlar!.. Hoşça kalın!..

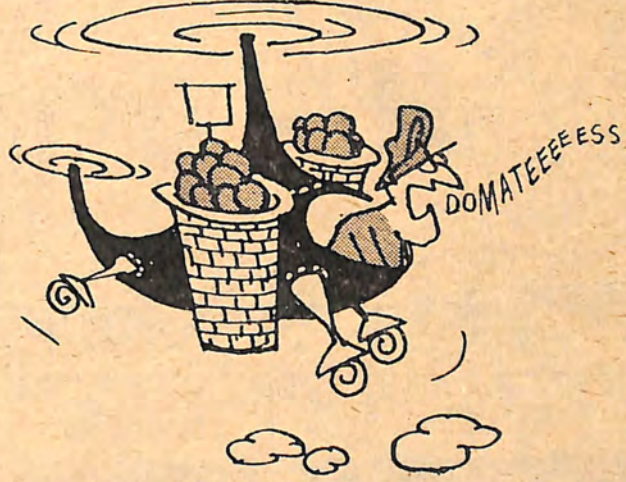
YAZISIZ!..

Belediye HELİKOPTER Kullanacak -GAZETELER-

YAZISIZ!

CAFER
ZORLU

BELEDİYE HELİKOPTERLE DOMATES SATACAK
-GAZETELER-

BURALARA uzun zamandır ayak basmamıştım. Güzel bir gazinoydu önünde durduğum. Marmara'ya karşı, kutu gibi bir içkili lokanta. Karşıdan şöyle bir baktım, karınca yuvası gibi viyıl viyıl... Daha bu saatlerde ne kalabalıktı böyle! Milletin işi gücü yoktu da boyuna cekiyordu kafayı... İyi ama işi gücü olmayan bu aylaklar nerden buluyorlardı içki parasını da habire içiyorlardı? Ne olursa olsun, ister veresiye, ister peşin, içilirdi bu gazinoda hani! Girdisini, çıktısını fazla düşünmeden daldım, içeriye! Tam kapıdan ayağımı atmıştım ki kasada oturan kırçıl biri boynuma sarıldı: «Vay Rıfkı'cıgım!» dedi, «Sen burarlarda ha!..»

«Ne var» dedim; «şaşılacak bunda? Vakit akşam! Bir meyhaneden giriyorum içeriye! Peki, senin ne işin var patron minderinde?»

«Yakışmıyor mu yanı?»

«Nüfus müdürlüğünden sonra mevhanecilik! İyi bir gömlek değiştirme doğrusu!»

«Şaşkın demek!»

«Nasıl şaşmayım?»

«Geç şu masaya da anlatayım!»

Garsona döndü: «Bak oğlum Hamdi! Bir servis getir! Bir şişe rakı, iki kadeh! Kavun, peynir, patlıcan, salata! Bilirsin işini sen!»

«Anlat!» dedim, «Nasıl oldu bu meyhane patronluğu? Nesine özençin bu işin?»

Usta bir garson becerikliliği ile aynı ölçüde doldurdu kadehleri, santim sektirmeden...

«Haydi!» dedi, «Yıllardan sonra buluşmamızın şerefine!»

Çatalın ucuyla peynirden aldı, ağzını şapırdatar şapırdatar bir parça da kavun yuvarladı:

«Dur!» dedi, «Anlatayım! Emekliye ayrılmış, bankadan ikramiyemi çekmiş, babadan kalma evime çocuk çekilmiş. Eh! Taşra memurluğu alışkanlığı... Akşam oldu mu gene atışa devam! İki yıl oluyor, bu meyhanenin adı «Yeşil Köşe» ydi o zamanlar. Akşamları buluşuyor, bir şişe senden, bir şişe benden çektiğçe çekiyorduk...

Bir gece saydım, tam sekiz kişi idik orta masada! Gece yarısına doğru ağız burun birbirine karışmağa başlamıştı. Hiç birimiz de ayrılamıyorduk masa başından. Yüksek perdeden atıp tutuyor, günün ile gelen politikacılarından başlayarak mahallenin muhtarına kadar verip veritiriyorduk. Bir ara Banka Müdürü Sadı Atmaca kalktı ayağa, hepimizi teker teker öptükten sonra:

«Haydi eyvallah!» deyip düzeldi yola! Sen misin giden! Hemen yanında oturan iş arkadaşı:

«Bu da adam mı sanki?» dedi,

«On paralık itibarı varsa tükürün yüzüme!»

«Neden olmasın!» dedik.

«Yok azizim!» dedi, «Karısını bizim müfettişle görmüşler Boğaziçinde! Sormuşlar da ertesi gün, bizim bayan demiş Ankara'ya git-

yazmıyordu gazeteler. S. deyip geçiyorlardı!»

«Tamam! O işte! Sibel! İnsan sırça köşkte oturmalı ama, komşusuna taş atmamalı! Kızıp da bir taş da komşusu sallarsa...»

Sonra saatine baktı:

«Ohooo!» dedi, «On ikiye çevrek var! Çocuklar sinemaya gideceklerdi, dönmüşlerdir herhalde! Haydi hoşça kalın arkadaşlar!»

Bizim Hürşit Cankat, o daha kapıdan çıkar çıkmaz:

«İnsanda yüz olmalı!» diye baş-

BU GAZİNODAN

ti, annesinin yanına! Sizin anlıyacağımız müfettiş tam bir hafta kapatmış karyayı! Erkeğim diye gezer böyleleri! Ben olsam, değil bu saatlere kadar içmek, daireden çıkar çıkmaz, çat kapı... Evde alırdım soluğu. Göz mü açtırırım böyle karyaya ben!»

Az sonra aklına bir şey gelmiş gibi fırladı yerinden:

«Haydi arkadaşlar!» dedi, «Son kadehimizi sağlığınıza içiyorum!»

Teker teker öptüştü kalanlarla. Henüz kapıdan çıkmıştı ki muhasebeci Hurrem:

«Hahay!» dedi, «Namustan, faziletten laf edene bakın! Kendi kızını kurtarmış da, göğsünü gere gere nasıl da elin karısından laf açıyor. Kızını randevu evinde basmışlar, Şişli'de, okumuşsunuzdur gazetelerde!»

«Evet!» dedik, «Biz de okuduk ama... O mu bakalım! Kızın adını

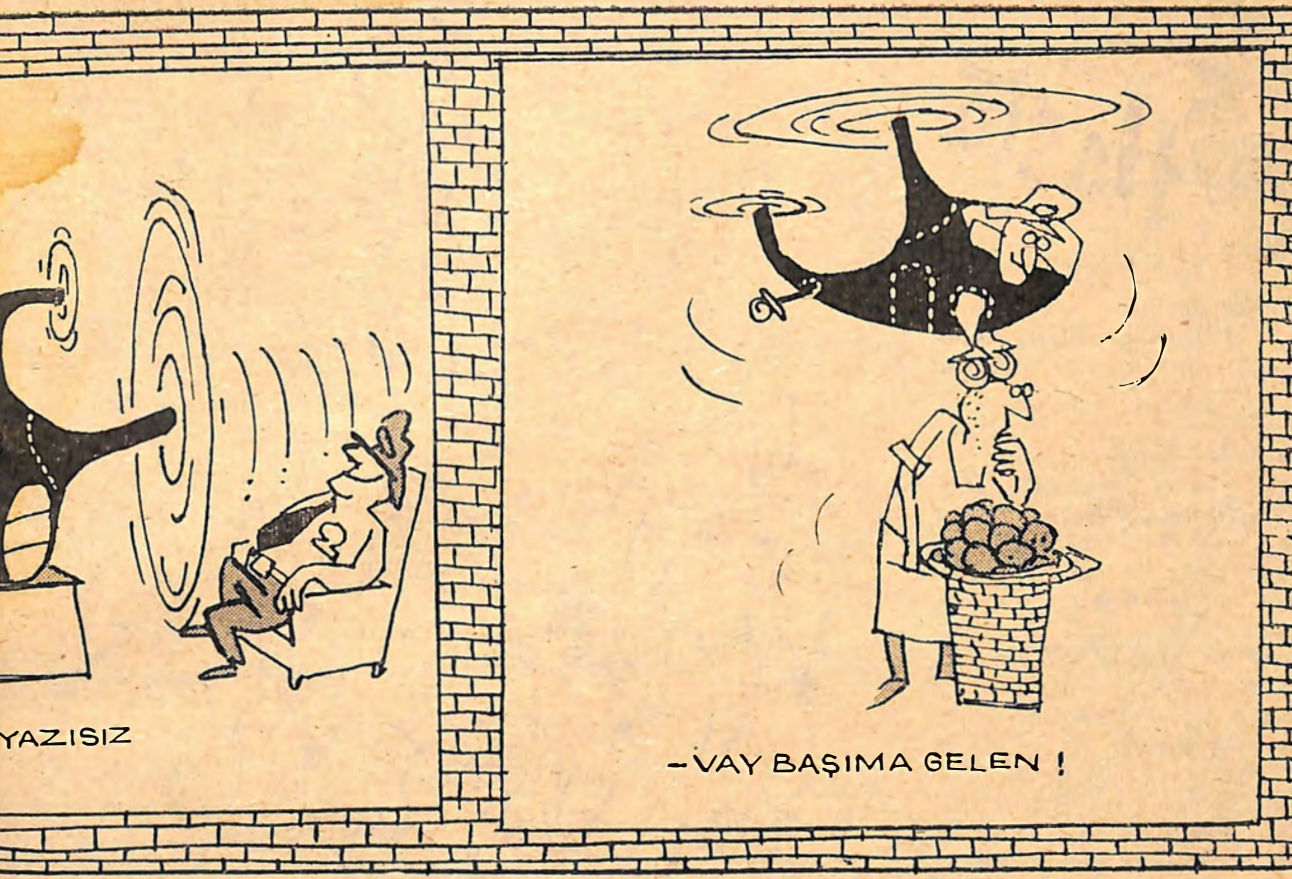
ladı, «Çocuklar sinemada imiş! Sen gel de külâhıma anlat! Ne sineması be! Oğlu kulüpte kumarda. Kızı çayda... Karısı da kimbilir nerede!.. Sinema ha!.. Yahu bu adamlar insanı çocuk mu sanıyorlar?.. Karısının randevu işlettiğini şu mahallede bilmeyen mi var?.. Haydi arkadaşlar uyur gezer kocaların vurdum duymazlığı şerefine içelim!»

Kaldırdık kadehleri:

«Bütün uyur gezer kocaların şerefine!»

Hürşit, Çarşamba pazarına dönen ağzını yumruğuyla sildikten sonra düzeldi yola. Daha kapıya varmadan manifaturacı Fethi:

«Dinime taan eyleyen...» diye yalan yanlış bir mısra okuduktan sonra: «Sen karısını bizim çarşıdaki-lere sor!» dedi, «Böyle karı, insanı haftasına varmadan kaatıl eder ama... Allah selâmet versin bizim

YAZISIZ

- VAY BAŞIMA GELEN !

Hurşit Bey, mezhebi geniş adam. Boş veriyor... Vermeyip de ne yap-sın?.. Aldığı maaşla karısına, haf-tada bir rop, onbeş günde bir a-yakkabı mı yetiştirecek? Kapıdan çıkarken baktım, başını eğmeden geçemedi. Çatal çatal olmuş boy-nuzları!»

Duvardaki saate baktı: «Tuuh be!» dedi, «Gene geç kal-dık. Bizim kızı alacaktım on ikide arkadaşından!» Son kadehi ayakta çektikten sonra koşar adım çıkıp gitti. He-

yorsun? Aman Selim amcacığım, dedi, «kimi bekliyecekmişim... Bi-zim Tülay gelecek de sinemaya gi-deceğiz... Ne sineması be, dedim, böyle havada sinemaya mı gidilir? Şu havaya bak!.. Peki, dedi, nere-ye gidilir böyle havada?.. Boğaz'a, dedim... Yürü, gidelim!»

«Gittiniz mi?» diye sorduk!

«Neye gitmiyelim? Yahu yaş el-li, elli beş! Kız yirmisinde... Hangi delikanlıdan aşağı kalır, karadayı-nız?..»

Selim de çıktıktan sonra Necati birden köpürdü:

«Vay anasını be!» dedi, «Kendi kızını kurtarmış da, ellerin kızına asılıyor! Mahalle bakkalına kadar düşmüş de kızı, haberi yok! Kendi gözündeki mertliği görmez bu a-damlar... Başkasının gözünde ta-tarcık ararlar!»

otuz bin! Satın alacağım bu mey-haneyi! Çağır, çabuk!»

Sonra bana döndü:

«Anladın mı dostum!» dedi, «Ça-ğurdum patronu, bir pazarlık... Çı-kardım kaporasını verdim. Çıkin dedim, kimse kalmamasın içerde! Hepsini teker teker çıkardım, çek-tim kapıyı çıktım! O gün, bu gün meyhane benim oldu. Değiştirdim adını. Garsonlarını değiştirdim. Her gece çekiyorum kafayı... Herkesi teker teker yolcu ediyorum, garson-lardan bulaşıkçısına kadar... Pe-şimde karımdan, kızımdan lâf a-çacak tek kişi kalmadığını anla-yınca, gönlüm rahat, içim ferah, çekiyorum kapıyı, çıkıyorum!»

Rıfat ILGAZ

#

Müzik!

Motorlu trende bir kuyruk... Hem de kıvranan, sallanan, ye-rinde duramıyan bir kuyruk...

Kadınla erkekli, ihtiyarlı ço-cuklu bir insan kuyruğu!

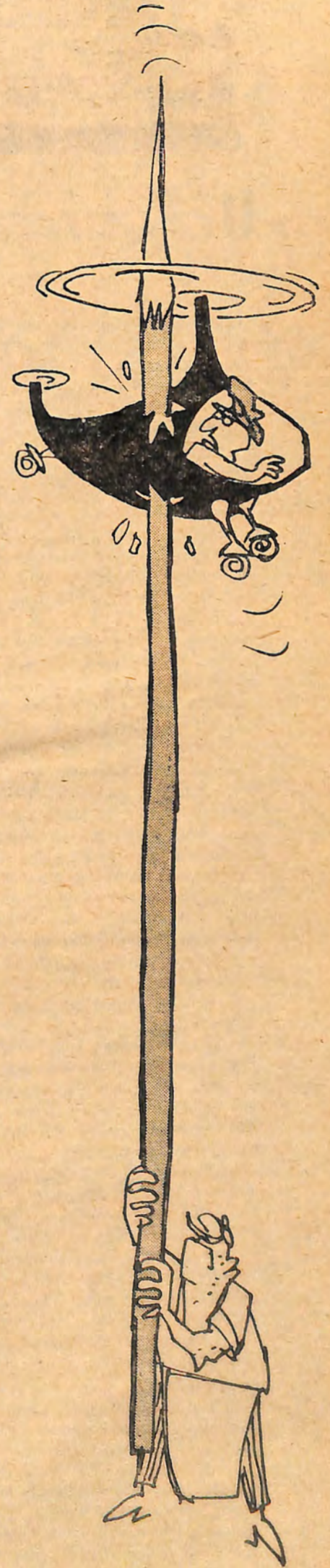
Ne mi bekliyorlar?.. Tuvalet kapısında sıra!..

Yetkili zat, düşünmüş, taşın-mış, iki tuvaletten birini pıkap odası yapmaya karar vermiş...

Şimdi efendim, her arabaya bir hoparlör yerleştirilecek, ve eski apdesthane, yeni müzikha-neden çeşitli plâk yayınları ya-ılacakmış!

Artık müzik odasının nasıl bir geçmişi olduğunu düşünerek yol-culara dinletilecek musikiyi tahmin edebilirsiniz!

Motorlu trenin sık sık yaptı-ğı kazaları düşünerek, plâklar arasına bir de «cenaze marşı» katılmasını tavsiye ederiz!

YAZISIZ!..

CIKAMAM! Rıfat Ilgaz

men peşinden Necmi Yıldırım:

«Sanki geç kalırsa kızı sokakta kalacak!» diye başladı, «Allah ver-sin gençlik yaşıyor! İyi, hoş yaşa-sın! Bizim birşey dediğimiz yok... Tencere demiş dibin kara... Ulan, üç kızının ne halt eylediğini var mı bilmeyen?.. Canına yandığım, nasıl konuşuyorlar göğüslerini gere gere!.. Karısı geçmiyor artık! Geçse, kızlarını sulu dereden susuz getirir. Siz bilmezsiniz Sarı Melâhatı! Heyyy!.. Suadiye Plâjının ağzı dili olsa da söylese!.. Ne Melâhat'tı o!»

Necmi Yıldırım çarpılan ağzını e-linin tersiyle düzelttikten sonra te-ker teker öptü bizi, aldı voltasını... Selim, sanki duyurmak ister gi-bi peşinden:

«Haydi güle güle!» dedi, «Se-vim'e benden de selâm söyle! Hoş kız doğrusu! Geçen gün Köprü'de gördüm. Kız, dedim, kimi beкли-

Sonra sallanarak kalktı ayağa:

«Gene geç kaldık!» dedi, «Ama nereye gideceksin, ne yapacaksın? Uyuyabilirsen uyu! Bizimki ile on beş gündür ayırız! Yolladık ba-basının evine!»

Baş garson onu kapıdan uğur-ladıktan sonra geldi, tepeme dikil-di:

«Babasının evine yolladı da kur-tuldu mu sanki?.. Kırk yaşındaki karı, mektepli kızlar gibi plâjlar-dan çıkmıyor! Onbeş yaşındaki kı-zı da yanında... Geçen gün ikisi'ni bir kotrada gördüm. Herif almış kızını!.. Haydi kötü kötü söyletme-yin beni!..»

«Keess!» diye bağırırım.

Son müşteri bendim. Tepem at-mıştı:

«Beni şu meyhaneden çıkacak sa-nıyorsan aldanırsın!» dedim, «Şur-dan şuraya bir adım atacak değı-lim! Çağır patronunu! Yirmi bin,

UYKUMDAN, acı acı çalan telefonla uyandım. Başucumdaki lâmbayı yakıp ahizeye uzandım... Karşıdaki otelde tuist bir müşteri hastalanmış acele gelmemi rica ediyorlardı.

Vakit gece yarısını geçtiğinden, otele geldiğim zaman alt salonda kimsecikler yoktu. Danışma bürosundan hastanın oda numarasını öğrenip yukarı çıktım. 114 numaralı odanın önüne geldiğim zaman, içerden yüksek sesle konuşan bir kadın sesi geliyordu. Kapıyı vurup girince, yaşlıca bir adamın divana uzanmış, sırtüstü yattığını, tepesine genç bir kadının dikilmiş, sinirli sinirli bir şeyler söylendiğini gördüm. İsteri nöbetine tutulmuş genç kadın, koşar adımlarla yanıma yaklaştı:

«— Hele şükür gelebildiniz... Kocamı bu halde görmek beni çok üzüyor, aman çabuk birşeyler yapın» dedikten sonra kocasının yanına dönüp tekrar avaz avaz bağırıp nasihata başladı:

«— Ben sana bu kadar çok çalışma dememiş miydim?.. Bak ne hallere düştün!.. Sen hâlâ istediğin kadar gençlikten bahset... Yanılıyorsun nonoşum, geçti o gün artık... İnşallah bu son olur, bir daha akıllanırsın da durmadan iş, iş, iş diye sayıklamaktan vazgeçersin. Hâlâ şunu kafana sokamadın, yaş vetmiliş, iş bitmiliş!.. Kendine acımıyorsan bari bana acı...»

Sonra bana dönüp konuşmasına devam etti:

«— Kuzum doktor bey, ne olur doğruyu söyleyin... Kocam iyileşecek değil mi? Kalkıp taaa Amerikadan buralara kadar gel, sonra da otel odalarında yatağa düş, hastalan... Olacak iş mi bu?..»

«— Hamfendi, böyle bağırıp çağırmakla kocanızın iyileşeceğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz...» diye kadını teskin etmeğe çalıştım.

Hastayı muayene ettikten sonra:

«— Şimdi bir kalp mütehasısı çağıracağım... Kocanızın elektrosunu yaptırdıktan sonra durumu anlar, kararımızı ona göre veririz» deyip yerimden kalktım.

Sözlerim genç kadını yatıştıracağına, daha beter çileden çıkarmış olacak ki bir çiğlık atıp tekrar kocasının başına dikiliverdi:

«— Bak gördün mü?.. Beni dinleseydin şimdi böyle kalb mütehasısına filân ihtiyaç kalmazdı. Sana kaç defa dikkat et, sonunu iyi görüyorum dedim. Dedim ama ki-me?.. Dinletemedim bir türlü... İşte, şimdi de böyle kalb mütehasislerinin eline düşersin!

Adamcağızın kalbi sağlam bile olsa bu karının kahrına fazla dayanamaz diye düşündümse de yine sabırla:

«— Hamfendi,» diye devam ettim. «Kocanızı kalb uzmanına muayene ettirmek sizi bu kadar endişelendirmesin... Korkulacak bir durumu yok çok şükür... Doktor gelinceye kadar kocanızı rahat bırakınız, siz de lütfen sâkin olunuz» diye genç kadına âdeta yalvardım.

«— Bu durumda sinirlenmemek pek mi kolay zannediyorsunuz?..» diye kadın tekrar isteri nöbeti geçirmeğe başladı. «Ah, siz onun nasıl çalıştığını görmediniz de böyle konuşuyorsunuz... Gece gündüz işten başını kaldırdığı yok. Gündüz iş, gece iş, iş de iş, diyor başka bir şey demiyor. Kaç defa ona, bana bak, beni dul bırakmak istiyorsan daha sıkı çalış dedim... Ama ki-me?.. Beni dinledi mi sanıyorsunuz?.. Dinleseydi şimdiye kadar...»

Daha fazla söylemesine meydan vermeden hemen atıldım:

«— Hamfendiciğim, kocanız için ciddi bir tehlike yok, sadece biraz yorgun düşmüş, istirahat ihtiyacı var. Burada tatilde bulunduğunuza göre...»

«— Tabii, ben de ona zaten evvelce kaç defa seyahate çıkalım, gezelim, eğlenelim demiştım. Sonra...»

Baktım kadın gittikçe azıtıyor... Daha fazla ileri gitmesin diye meslektaşına telefon etmek için müsaade isteyip yanlarından ayrıldım.

Biraz sonra meslektaşım ile beraber tekrar 114 numaralı odaya geldik. Arkadaşım hastayı muayene etti, elektrosunu aldı... Neticede adamcağızın mühim bir şeyi olmadığı anlaşıldı. Buna hepimizden fazla genç kadın sevindi:

«— Aman ne iyiii!.. Hadi öyleyse, aşağı inelim de hep beraber barda birkaç kadeh içelim.» diye hazırlanmağa başladı.

«— Ama ben çok yorgunum» diye kocası birşeyler mırıldanınca...

Kadın tekrar kocasının tepesine dikiliverdi:

«— Hıh, şuna bak: Yorgunmuş!.. Ya ben... Benim başıma gelenler, senden çektiklerimi hiç düşünmüyorsun... Sanki ben yorgun değil miyim?.. Ben de yorgunum, ama günümüzü, gecemizi bu otel odalarında geçirmek için mi seyahate çıktık, buralara kadar geldik?.. Bu kadar egoist olma!.. Sana aşağıya bara inelim dedimse senin iyiliğin, sıhhatin için dedim... Tek bu hastalık atmosferinden kurtulasın diye...»

Baktım, adamcağızın konuşacak,

Zeki

YAZISIZ!..

mün kaşa edecek hâli yok, yaradım edebilmek için:

«— Hamfendi,» dedim... «Kocanızın en az bir hafta istirahate ihtiyacı var. Kocanız için ille otel odalarına kapanıp, kalsın demiyorum. Bunu demiyorum ama, gece yarısı bara inip içki içmesine de müsaade etmiyorum. Kocanız ancak fazla yorulmamak şartıyla hafif yürüyüşler, otomobille gezintiler yapabilir...»

Sözümü daha bitirmeden, genç kadın:

«— Doktor bey, doktor bey!..» Diye avaz avaz bağırarak üzerime yürüdü:

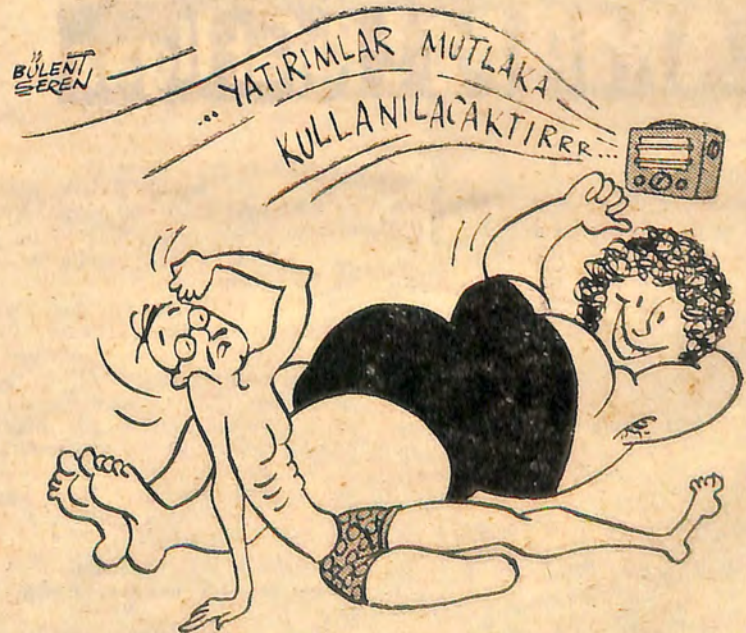
«— Ben buraya hasta gezdirmeğe, yürüyüş yapmağa gelmedim!..»

Sonra kocasına döndü:

«— Haydi cicim, sen biraz istirahat et... Yarınki programımız yüklü olacak. Gündüz müzeleri, tarihi yerleri gezer, öğleden sonra plaja gideriz; gece de pavyonları dolaşır dans ederiz... Hadi, hadi nonoşum, sen yatağa gir, ben biraz aşağıya, bar-Amerikana iniyorum... Bunaldım, boğuldum... Seni hasta görmek beni deli etti...»

Diyecek kırta kırta şaşkın bakışlarımız arasında odadan çıktı, gitti.

Çeviren : E. O.

— Paşa babamız ne diyor, duydun mu kocacığım?
— Aaaah duydum karıcığım! Duydum!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Kraliçe Elizabet

Kraliçe Elizabet bir ara Amerika'ya yaptığı bir seyahatte büyük şehirlerden birini ziyaret ediyordu. Şehrin en tanınmış şahıslarından birine hususî bir ziyaret yapmak istedi. Ve meşhur bir ruh doktorunun muayenehanesine uğradı. Hemşire, ziyaretçiyi haber vermek üzere doktorun yanına girdi ve:

— Kraliçe Elizabet sizi görmek istiyor doktor bey! dedi.

Doktor, dalgın dalgın işine devam ederek:

— Sor bakalım, diye cevap verdi; ne zamandan beridir kendini Kraliçe Elizabet zannedi yormuş?.

Pratik Trafikçi!

New England'ın geniş caddelerinden birinde iki araba birbirini cehennem bir süratle takip ediyordu. Bu yarış bir müddet devam ettikten sonra arabaların peşine motosikletli bir trafik polisi takıldı ve her iki arabayı da yolun kenarına çekti durdurdu. Önde güzel sarışın bir kız, arkada ise genç bir delikanlı vardı. Polis önce genç kızın arabasına, sonra delikanlınınınine yaklaştı:

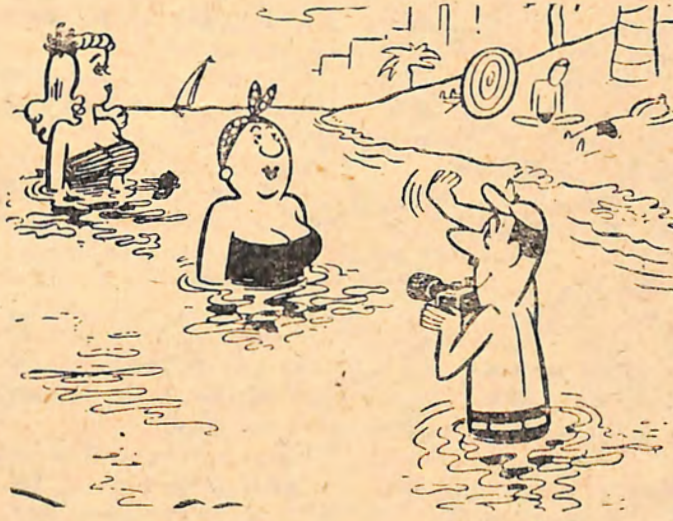
— Buyurun, dedi; önünüzdeki arabadaki hanımın telefon numarası; akşama telefon edersiniz; böyle deli gibi gitmeğe lüzum yok!..

Çiçekçi

İki artist konuşuyorlardı:

— Hani sana her gün çiçek gönderen bir genç vardı ne oldu?

— Maalesef canım; çiçekçi ka-
lınla evlendi.

— Biraz sola, karıcığım!

Kocaman Lâflar

Sihhat: Her gün başka bir taraftan şikâyeti olmak demektir.

★

Tembel, çalışıyor gibi görünmeyen kimsedir.

Tristan Bernard

★

İhtiyar bir kız, her şeye «evet» diyen, fakat eline ko-
nuşma fırsatı hiç geçmemiş bir kızdır.

#

İsmarlama!

Bir gün, meşhur milyarder Henry Rotschild, Tristan Bernard'la ta-
nıştı.

— Bana, der, sizin çok neşeli ve spiritüel bir zat olduğunuzu söy-
lediler; bana bir espiri yapar mısınız?

Tristan Bernard bu isteği şöyle cevaplandırır:

— Bana da sizin çok zengin bir kimse olduğunuzdan bahsettiler; bana iki milyon liracık borç verir misiniz?

Psikoanalizm

Aynı ruh doktoruna muayene olduklarını anlayan iki arkadaş doktora bir oyun oynamak isterler ve çok acııp bir rüya hikâyesi uydururlar. Önce hastalardan biri gider ve başucunda durmadan not tutan doktora acııp rüyasını anlatır. Öğleden sonra ikinci hasta gider ve aynı rüyayı anlatmaya başlar. Doktor büyük bir hayretle dinler dinler ve en sonunda yerinden fırlayıp:

— Hayret diye bağırır; meslek hayatımda bu kadar acııp bir tesadüfe ilk defa rastlıyorum! Sız bugün aynı rüyayı anlatan üçüncü hastasınız!..

— Bu ne?.. Et perhizi günü olduğunu unuttun mu?..

Zamane çocukları!

Toto, sinema dönüşü küçük kız kardeşiyle konuşuyordu:

— Çocuklar nasıl doğarlar biliyor musun?

— Hayır! Ya sen?

— Ben de bilmiyorum. Sen bir gün öğreneceksin, ama ben asla öğrenemeyeceğim!..

— Niçin?

— Niçin olacak, biz erkekler sadece koridorda gider gelir ve bekleriz!..

BİRİNCİ BİLGİ YARIŞMAMIZ

Birinci bölüm cevapları:

1 — Aşk-ı Memnu» Halit Ziya Uşaklıgil'in romanıdır.

2 — Beyazıt Kulesi. 1828 de yapılmıştır. Yangın kulesi vazifesini görür.

3 — Amca Bey'dir. Karikatürist merhum Cemal Nâdir'in yarattığı bu tip, hâdiseleri mizah gözüyle izleyen bir halk filozofudur.

#

İkinci bölüm cevapları:

1 — Galata Kulesi. İstanbul'da Galata semtindedir. Beşinci yüz

yılda Bizans İmparatoru Zenon tarafından ahşap olarak yapılan kule. 1875 yılında bugünkü şeklini almıştır.

2 — Resimdeki kadın ünlü İtalyan film yıldızı Sophia Loren'dir.

3 — Bu sözü, İsmet Paşa müterekenin ilk günlerinde, Atatürk'ün «Memleketi kurtarmak için en müsait muntika, en kolay yol neresidir?» sorusuna karşı söylemiştir.

#

Üçüncü bölüm cevapları:

1 — Üçüncü Ahmet Çeşmesidir,

Ayasofya (İstanbul) dadır. 1728'de Üçüncü Ahmet zamanında yapılmıştır.

2 — Bu mısra Tevfik Fikret'indir. Şairin iki kitabının adı:

Rübab-ı Şikeste ve Hâlûk'ın Defteri'dir.

3 — Bu sözü İngiliz yazarı William Shakespeare Hamlet'te, eserin kahramanı Hamlet'e söylemiştir.

#

Dördüncü bölüm cevapları:

1 — Heykel, Yunanlıların aşk ve

güzellik ilâhı Milo Afrodit (Venüs) e aittir. Milo adasından, Şarl de Marten adlı bir Fransız tarafından 1820 yılında Fransa'ya nakledilmiştir. Paris'te Louvre Müzesindedir.

2 — Resim Zeki Müren'e aittir. Ses sanatkan ve bestekârdır. Aynı zamanda film artistliği de yapar.

3 — Resimdekiler «Pol ve Virjini» romanının kahramanlarıdır. Romanın yazarı ise Bernardin de Saint - Pierre'dir.

DERECE KAZANAN OKUYUCULARIMIZIN İSİM VE ADRESLERİ GELECEK SAYIMIZDA

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 32 —

Öğüre öğüre dışarı kaçarken bir de bakalım ki, merdiven basamağında koca bir alâmet...

Agavni değil mi?..

Körkütük sızmış, horul horul horluyor...

Bu marifetler azmış gibi odamdaki konsolun üstünde, enişte beyimizin bir kâğıdı? Üstünde şu saçma sapan yazılar:

«Bu şep, suduru izamdan semahat-lû Dâna efendî hazretlerinin ferzendî ercümendinin müvacehesinde, hokkabaz yardağı asa, maskara oldum. Müşarünileyhin nezdinde bu hale şahit olacağıma ziri zemine geçseydim, makbulümdü. Şu satırları çırpıştırırken manendi mecnunum. (Serçeye çubuk beredir) hikmetini feramüş ederek ol zatı kerimüşşiyeme karşı bu muamelei dilşikenane, revayı hak değildir. (Devletimdir visali yâr amma, bana yâr olmadı o devlet ah!) diye nedame-tiniz derkâr fakat çi sut; bâde harabülbasra tamirat kaç para eder? İstitraden şu nokta da kulakta kalsın: «Meşhur meseldir aşıkı çok naz usandırır.»

İmza: Elmalûm eniştei dilrişteniz

19 Mayıs

Ayşe hanımla sabahı nasıl ettiğimizi yazmağa hiç hacet yok. Şakadan hastayım derken sahiden hastalandım.

İki (fenasetin) kaşesi yuttuğum halde başımı kımıldatamıyorum.

Kanarya'nın hâlâ kan beyinde, çarpıntıda hali harap... Yarım filcan hintyağı içti; ayaklarını sıcak suya koydu; tabanlarına hardal lâpası yaptırdı.

Agavni, hâlâ zıbarmada... Eniştenin sesi yok... Allah onun tez günde canını alsın da bizi kurtarsın.

Bu akşam, gene yüzde yüz, Abdülğaffar ağa damlıyacak; yarın öbür gün de bohçacı gelecek.

Daha nice bir, idarei maslahatla vakit geçireceğiz?.. Bu işlerin böyle uzayıp gitmesi doğru mu?.. Hangisinin ümidini keseceksek bir an evvel davranmamız lâzım değil mi?

Maamafih, en önce, doktor me-selesini halletmek şart...

Bıçare Ayşe hanım, Ali Mehmet beye kendi gitmeğe razı oldu.

Zavallılık, çnati maskarası çıkan ipek çamaşırlarımı, muslukta bir su yıkayıp oturduğu yerde ütüledi.

Yıkamağa, hattâ su döktünmeğe mecalim yok. Kolonya ile silindim; (kold krem), pudra sürdüm; yüzümün tuvaletini yapıp saçlarımı döktüm.

Fakat nerede dünkü hazırlık, nerede bugünkü...

Bugün üfleseler yıkılacağım; Tayfur geliyor deseler, yerimden kıpırdamıyacağım.

Kanarya, (kordiyal) şişesini, (karbonat) kutusunu yanına alarak, tam saat onda evden çıktı.

Şezlonga uzandım. Dün gece, yatağı bozmamak için Ayşe hanımla beraber yatmıştık. Karyolam gene gelin yatağı gibi duruyor.

Hastayım diye doktora adam koş-

turuyoruz fakat ne hastalık baha-ne edeceğim?

Tuhaf değil mi, bunu hiç kararlaştırmamıştık... Ne demeli yarab-bi?..

Şiddetli soğuk algınlığı, bronşit filân desem öksürük değil, ıncık bile yok... Baş ağrısına böyle telâşlı telâşlı doktor çağırılmaz... Mide bozukluğu ise dilden belli olur...

Doktor, gelir gelmez doğru yanına çıkacak değil a; evvelâ misafir odasına girecek. Kanarya elbette bir kulp bulur.

Agavni kendine gelmiş olacak ki, aşağıdan (Ayşe hanım!.. Ayşe hanım!) diye çingir çingir bağılıyor.

Zaten cinlerim başımda, ağzımı açıp tam tertip haşladım, iyice terbiyesini verdim.

★

Kanarya, vallahi çok kurnaz şeydir.

Doktoru, aşağıdaki misafir odasına bırakıp yanıma koşmuş, ku-lağıma neler de neler fısılıyor:

— Başka hastalık yormanın hiç lüzumu yok, diyeceğim şu: (Dün, vapur Haydar'a yanaşırken, iskele konmadan atlayıverdim... Efendim, sen misin atlayan?.. O anda sol kasığımda bir sancı, sanki bıçak saplanmış da içerisini oyuyor... Eve ne halde geldiğimi hiç sormayın; kapıdan içeri girer girmez düşmüş bayılmışım.)

Ayşe hanım, gözlerini süze süze, tarif ediyordu:

— Elinle şuralarını göstererek diyeceksin ki: (Veca, yarım saatte bir karnımdan başlayarak, sol bacağıma, baldırına, ayağıma inip baş parmağımın tırnağına dayanıyor... On dakika ter döküyorum, başsız tavuk gibi sığıyorum; sonra ara vere vere hafifliyorum... Yarım saat

geçince aynı hal...)

Kanarya, bir kahkaha atarak tamamlıyordu:

— Her kasık mutlaka yumruk gibi fırlamaz ya, onun da türlüşü var. Bazı kasıklar çatlar da üstünden hiç belli olmaz. Onu, hemen-cecik farkedecek doktorun alnını karışlarım... Ali Mehmet bey değil, Cemil Paşa, Kamburoğlu, Hâzım Paşa gibileri oile anlıyamaz.

Ayşe hanım, doktoru yalnız bırakmamak için aşağıya koştu. Derhal yukarı getirmemesini, biraz lâfa tutmasını tembih ederek kendimi lâvabonun önüne attım.

Vücuduma ,bacaklarıma, alelacele hafif bir pudra daha sürdüm. Karışık lâvanta şişesini, üstüme, yastıklarına, yatağıma boşalttım. Karyolaya girip örtüyü dizlerime çektim. Muztarip ve bitap bir çehre takınarak inlemeğe başladım.

Ali Mehmet beyin beni muayene ederkenki perişanlığını, aman görmeyin; seyre seza...

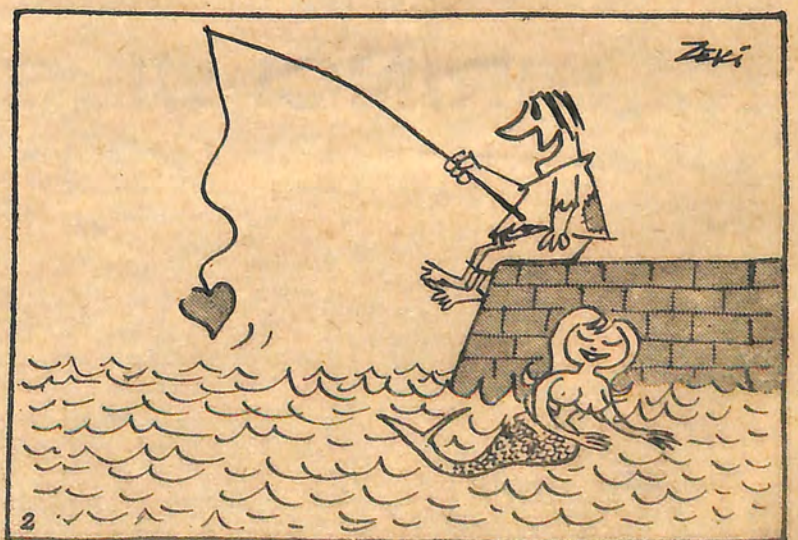
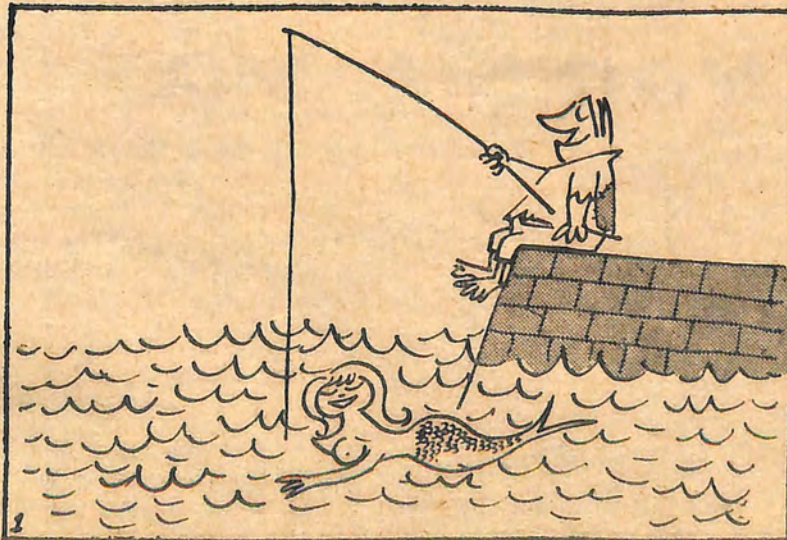
Kaç kere muayene ediş, kaç kere göğsümü, arkamı, yanlarımı dinleyiş...

Parmağını vücuduma her dokunuşta, çığlık koparak atılıyordum, gerilip gerilip yerimden fırlıyordum; doktorun eli ayağı bırakıyor, dili dollaşıyor, alt dudağı sarkıyordu.

Bir şey sorulurken şaşkın şaşkın gözlerini açıyor, lâkırdı söyleyeceği zaman kemküm edip yutkunuyor. Karyolanın yanındaki sandalyede, her tarafı zangır zangır; nabzıma uzanırken avucu terler içinde...

Reçete kâğıdı, cüzdanının arasındayken kâğıt istemeler; kurşun kalem kordonuna takılı iken (kalem getirin!) demeler...

(Devamı var)

YAZISIZ!..

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENT
SEREN

MİKAELLA'NIN ENİŞTESİ SATO'NUN İDARESİNİ ALFRED'E BIRAKMIŞTI... YOLCULAR UĞURLANDIKTAN SONRA, MİKAELLA, MADAM SARINA VE ALFRED YALNIZ KALDILAR...

HAYDİ ARTIK
TÇERT GİRELİM...

BEN DE DAİRE-
ME ÇEKİLİP
DÜŞÜNEYİM
BİRAZ...

ARTIK ORADA
İŞİNİZ YOK!

NE EMİR BU-
YURULDU
MATMAZEL?

ENİSTEM DÖNÜN-
CEYE KADAR SA-
TO'DA KALACAKSINIZ!

ÖYLE VA MÖSYÖ
ALFRED MÜLLER, BİZ
KOSKOCA SATO'NUN
İÇİNDE YAPVALNIZ
OTURAMAYIZ...

GECELERİ DE
Mİ KALACAĞIM
SATODA?..

ELBETTE!

HANGİ
ODADA YA-
TACAĞIM?

HAH, HAH, HA...

MADAM SARINA İLE BE-
RABER YATACAĞIMIZ BÜ-
YÜK ODANIN BİTİŞİĞİN-
DE KÜÇÜK BİR ODA VAR...

...ORADA YATA-
CAKSINIZ MÖSYÖ
ALFRED MÜLLER!

PEK GÜZEL...
GECE KORKAK
OLURSANIZ BENİ
DERHAL UYANDIRIR-
SINIZ, DEĞİL Mİ?..

AKŞAM SOFRASINDA, MİKAELLA İLE MADAM SARINA'NIN ARASINA OTURAN ALFRED, KEYİFLENMİŞTİ!

MATMAZEL, SU DÜĞÜN
MESELESİ HALÂ MERAKIMI
MUCİP OLMAKTADIR. RİCA E-
DERİM... GELİN KİM, GÜVEY KİM?

BAŞKA ŞEYLER KONUŞ-
SAK ÖLMÜZ Mİ MÖSYÖ
ALFRED MÜLLER?..

SAATLER GEÇER

MATMAZEL... UYKUNUZ GELME-
DİYSE, DAHA OTURACAĞIM...

ŞEY, BİLMEM... GALİBA
VAKİT GELDİ?

DEVAMI VAR

— 45 —

David, «Gregg,» dedi. «Bu akşam seninle uğraşacak halim yok.»

«— Beni sevmenin, benimle uğraşmakla ne alâkası var?»

David gözlerini kapadı. «O kadar yorgunum ki.»

«— Beni seviyor musun?»

«— Evet...»

«— O halde bütün gece burada kalmamı neden istemiyorsun?»

«— Kal, kal... Bütün gece kal.»

«— Şimdiye kadar burada sabaha kadar kalmamı neden istemedin?»

David, «Ecza dolabında yeni bir diş fırçası var,» diye mırıldandı. «En üst rafta.»

Gregg, «Biliyorum,» dedi.

«— Dolabın alt çekmesinde de beyaz bir gecelik var... Hoş, bunu da biliyorsun herhalde.»

«— Orada öyle bir şey yok. Ben görmedim...» David'in kendisine nasıl baktığını görünce sustu. «Şey...»

«— Kışın yatarken muhakkak bir şey giyiyorsan, benim pijamamın üstünü alabilirsin.»

«— Giymiyorum. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz bir sürü şey var... Ah kaçırduğumuz şeyleri düşün-dükçe üzülüyorum.» Genç adamın boynuna sarıldı. «Şimdiye kadar bütün geceyi burada geçirmeme neden müsaade etmedin?»

«— Bu yaz üç gün kaldın ya»

«— O bütün gece kalmaya benzemiyordu. Misafirlik gibi bir şeydi.»

«— Demek arada fark var?»

«— Tabii... Verdiğin, verebileceğin sevgi, benim istediğim nevi sevgi değil...» Genç adam gülümseyerek parmaklarının ucuyla Gregg'in yanağına dokundu. «İkimiz de sinirli insanlarız. Fakat huylarımız birbirine uymuyor... Haydi, yatalım artık. Sabaha herşey düzeliyor.»

«— Yatmak mı? Artık uyuyabileceğimi zannediyor musun?»

«— Sana sıcak sütlü bir uyku hapi veririm. Ne dersin? Ben de bir hap içerim. İkimiz beraber sızırız.»

«— Biz hiçbir zaman beraber değiliz ki.» Ellerini yüzüne kapayarak, omuzlarını gerdi. Genç adamın yaklaşıp kendisini teselli etmesini bekliyordu. Fakat David gelmedi... Gregg onun odadan çıktığını duyunca krkuyla başını kaldırıp baktı. Fakat biraz sonra genç adam geri döndü, elindeki ilâç şişesini taburenin üstüne bıraktı. Gregg, «Sen nasıl bir aşk istiyorsun?» diye sordu.

David hâlâ tebessüm ediyordu.

«Şarkılardaki gibi... Nâzik, müşfik bir aşk.»

«— Ciddi söyle.»

«— Ciddiyim.»

Nâzik, müşfik aşk da neydi? Gregg'in gözlerinin önünde, ince tüy gibi karışık saçlı, yüzü belirsiz, fare gibi bir kız belirdi. Hayatını David Wilder Savage'in gölgesinde geçirmekten memnun olacak, ona hayran hayran bakıp, genç adamın kendisini fark etmesini sabırla bekleyecek bir kız... Yani Gregg'in daima acıdığı kızlar gibi biri. Fakat o kız, aynı zamanda dünyanın en talihli insanı da olacaktı. Çünkü David Wilder onu sevecek, nerede olursa olsun onu daima arayacaktı. Genç adam mutfığa doğru giderek, «Sütlü ısıtayım,» dedi. Perdesiz mutfak! «Perdeleri ona şimdi vereyim mi acaba? O zaman benim de nâzik, müşfik bir kız olduğumu, geceleri evde oturup, o Allahın belâsı şeyi diktiğimi anlar...» Gregg ayağa fırlayıp bavula koştu. Perdeyi çıkarmak için telâşla elbiseleri, a-yakkabıları bir tarafa fırlattı.

Perdeleri arkasında saklayarak mutfığa gitti. David, bir kenara i-

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SUVEREN**

ki büyük fincan koymuştu, havagazının üstünde de bir kâse süt ısıtıyordu.

Gregg, «Sürprizim var!» dedi.

Perdeleri önüne tuttu. Genç adam bunlara memnun fakat aynı zamanda hayret dolu nazarlarla bakıyordu. Gregg, «Haydi, bunları şimdi asalım,» diye devam etti.

«— Perde mi onlar?»

«— Evet.»

«— Hakikaten pek şık, sevgilim.»

«— Kendi elimle diktim.»

«— Sahi mi?»

O zaman Gregg David'e yeni bir plâk veya bir şişe şarap hediye ettiği takdirde, genç adamın daha çok memnun olacağını anladı. Perdelerin onun için hususî, sembolik bir mânası yoktu. Bunlar Gregg'i, veya David'in ona karşı beslediği hisleri değiştiremezdi. Gregg perdeleri dikkatle katlayarak, mutfak masasının üstüne koydu. Gülmeğe çalışarak mırıldandı. «Bunları yarına asarız.»

«— Benim için bir hayli zahmete girmişsin, yavrum.»

Gregg, «Benim ne kadar ev kadını olduğumu bilmiyorsun,» diyerek oturma odasına kaçtı.

Şöminenin ateşi yüzünü ısıtıyordu. Göz kapakları yanıyordu Gregg'in. İçinde uyku hapları bulunan şişe alevlerin tesiriyle kızılımsı bir renk almıştı. Bunların hepsi-

ni içebilirdi o. Evet, onları içer ve kanapeye uzanırdı. David sütlü ısıtıcaya kadar her şey olur biterdi. Genç adam onun uykuya daldığını zanneder, kendisini r hatsız etmeye de çalışırdı. Gregg'in sütlü masanın üstüne bırakır, sonra uyku hapi şişesini yerden almak için eğilirdi... Ve işte o zaman şişenin boş olduğunu da farkedirdi...

David üzülürdü o zaman. Genç kızı sarsar sonra da hastahaneye telefon ederdi. Can kurtaran arabasında da bütün üzüntülü akrabaların yaptığı gibi, o da Gregg'in yanında oturur ve genç kızı kaybet-tiği takdirde ne yapacağını düşünürdü. Tabii genç kızın neden kendini öldürmek istediğini de anlardı. O zaman Gregg'in ona ne kadar bedbaht olduğunu söylemesine de lüzum kalmazdı.

David içeri girerek süt fincanlarını masanın üstüne koydu. «Bütün gün uyuruz artık.»

Bu intihar, sadece bir hayal, bir fantaziden ibaretti. Genç kız hiç bir zaman intihar etmeyeceğini biliyordu. Ölümü hakikaten arzulayan insanlar ya şakaklarına bir kurşun sıkar veya kendilerini kaldırıp trenin önüne atarlardı. Yanlarında kendilerini kurtaracak biri olduğunu bile bile, uyku hapi almazlardı. Bu uyku hapi işi sadece kadınca bir hile, bir aşk oyunuydu. Cesareti olan yaşardı. Gregg sanki biri kendisine hayatını tekrar vermiş gibi garip bir hisse kapıldı. Bu belki kıymetli değildi, ama kendi hayatıydı ya. Ölmeyeceğine göre, artık istediği gibi yaşayacaktı. Şimdiye kadar yaptıklarını istediği için mi yapmıştı? Yoksa mecbur kaldığından mı? Tıpkı, tren raylarının câzibesine kapılmış, intihara susamış bir insan gibi, içinden gelen sese mi uymuştu?

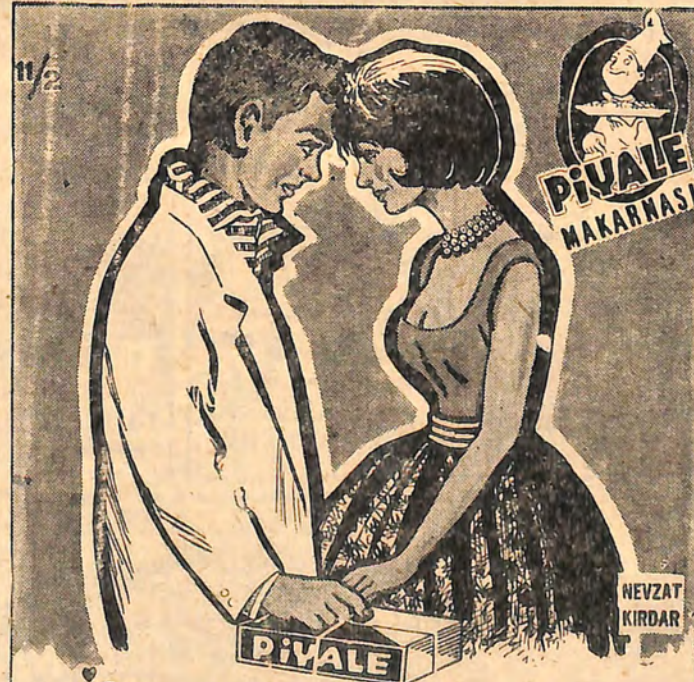
★

16

MARY AGNES

Baharın başlarında Mary Agnes de düğün hazırlıklarına girişti. Vaktiyle sadece büro dedikodusuyla vakit geçiren genç kız bu defa yalnız kendisinden bahsediyordu. Caroline, «E, bugün nasılsın?» dediği zaman, hemen, «Düğün yemeğinin listesini hazırladım,» diye cevap veriyordu. Gelinliğinin provasına gittiğini söylemek için ise böyle sualleri bile beklemiyordu. Bürodaki kızlardan yegâne sakladığı şey düğün davetiyeleriydi. Arkadaşları alacağı için, Mary Agnes bunların birer sürpriz olmasını istiyordu. Caroline basılmış düğün davetiyelerinin nasıl başka olabileceğini merak ediyordu doğrusu, maamafih Mary Agnes'den herşey beklenirdi.

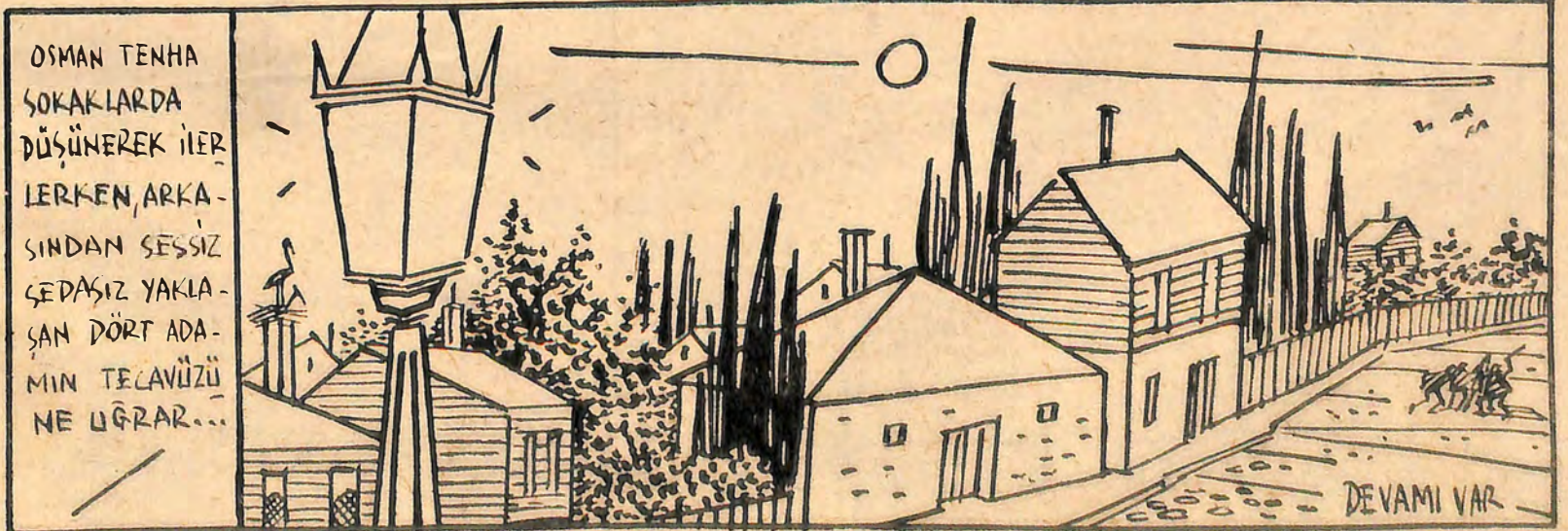
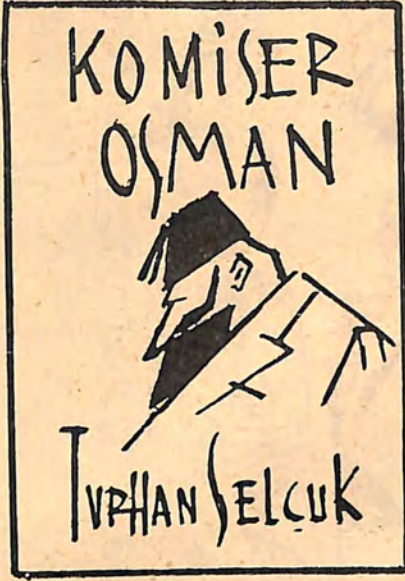
(Devanı var)

İki Gönül Birleşir...

PIVALE
MAKARNASI

DERMAN

Dünya Karikatürleri

- HAYDİ İÇERİYE GEL, LOKANTADA GÖSTERDİĞİN HOVARDALIK HOŞUMA GİTTİ!

- BÜTÜN ÜMİDİMİ ŞU ATA BAĞLADIM...
- BEN DE BİNİCİSİNE!

- SİZİ YAKINCAYA KADAR
BEN KÜL OLACAĞIM!

- OOH... BU GECE KENDİMİ GELİN OLMUŞ GÖRDÜM!

- BENİ BEKLEME RAHATSIZIM...
GÖĞSÜM TUTULMUŞ!

B a s ı n ı l ı n K u r u m u

Genel Müdürlüğünden

20 Temmuz 1962 gün ve 11159 sayılı Resmî Gazetede yayınlanan 14 numaralı Genel Kurul Kararı'nın dergilerle ilgili maddeleri aşağıdadır :

Madde 47 — 195 sayılı kanunun 43 üncü maddesiyle yayınlanabilme esasları tarif ve tesbit edilen (Genel ve katma bütçeli dairelerle, il özel idareleri, belediyeler, köyler ve iktisadî Devlet Teşekkülleri ve sermayesinin yarısından fazlası kamu hukuku tüzel kişilerine ait bulunan teşekküllerle, kanunla kurulan sair müesseselerin veya bunların iştiraklerinin vereceği) hususî ilân ve reklâmlar ile Kurumun ilân ve reklâmlarını yayınlıyabilecek fikir ve sanat dergileri ile sair mevkutelerin (Türk dilinden gayri dille yayınlananlar dahil) aşağıdaki maddelerde yazılı özellikleri haiz olmaları, bu ilân ve reklâmları yayınlama talebinde bulunmaları ve Basın İlân Kurumu Yönetmeliği ile bu Karar'da tesbit edilen vecibeleri kabul etmeleri ve yerine getirmeleri şarttır.

Genel Hükümler :

Madde 48 — Bu bölümde kullanılan (dergi) tâbirini günlük olmıyan bütün mevkuteleri ifade eder.

Madde 49 — Ansiklopediler gibi aralıklarla fasiküller halinde yayınlanan matbu, adı ne olursa olsun, dergi sayılmaz.

Madde 50 — Üniversiteler, Fakülteler, Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu, Mahallî idareler, Kızılay, Yeşilay, Ticaret ve Sanayi Odaları, Borsalar, İktisadî Devlet Teşekkülleri, bilim ve resmî sektör ile malî ve ticarî müesseseler tarafından yayınlanan dergiler aşağıdaki maddelerde tarif ve tasnifi yapılan dergiler meyanında mütalea edilemezler. Bunlar, ancak bağlı bulundukları teşekküllerin kendi ilânlarını hiçbir şarta bağlı olmaksızın yayınlıyabilirler.

Dergilerin Tasnifi :

Madde 51 — Dergiler münderecat ve muhteviyatlarına göre nev'i bakımından dört gruba ayrılmıştır :

I — FİKİR DERGİLERİ

A) Siyasî ve içtimai aktualite dergileri,

B) Herhangi bir meslek zümresine hitap etmediği halde cinsiyet, yaş gibi belirli bir grup gözeterek yayınlanan ve fikir yönü galip olan dergiler.

II — SANAT DERGİLERİ

(Güzel Sanat olarak kabul edilen bütün sanatlar ile ilgili dergiler)

III — İLİM, TEKNİK ve MESLEK DERGİLERİ.

IV — SPOR DERGİLERİ ve MAGAZİN ile SAİR MEVKUTELER.

Sahife sayı ve ölçüsü :

Madde 52 — 47 nci maddede sözü edilen ilân ve reklâmları yayınlıyabilmek için sanat dergilerinin (15 günlüklere kadar olanlar dahil) her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 0,90 metre kareden, daha fazla süre içinde yayınlanan sanat dergilerinin her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 1,35 metre kareden, diğer dergilerin (haftalık kadar olanlar dahil) her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 1,35 metre kareden ve daha fazla süre içinde yayınlananların sahifelerinin yüzölçümü toplamının 2,70 metre kareden az olmaması şarttır.

En az yayın hayatı süresi :

Madde 53 — İlk sayısında tesbit ettiği yayın zamanına uygunluğunu muhafaza etmek şartıyla, haftada bir ve daha sık ara ile yayınlananlar 12 sayı, onbeş günde bir

yayınlananlar 9 sayı aylık ve daha fazla süre içinde yayınlananlar 6 sayı çıktıktan sonra ilân ve reklâm alabilirler.

Yayınlarına bir sayı ara veren veya birkaçını tek sayıda toplamış olarak çıkan mevkutelere yeni yayınlanmış gibi işlem yapılır.

İlân Dağıtım Esasları :

Madde 54 — Yayınlanma usulü 195 sayılı Kanunun 43 üncü maddesinde gösterilen ilân ve reklâmların hangi dergilerde, hangi ölçülerde yayınlanacağını, Kurumun Şubesi bulunan yerlerde aşağıdaki esaslar dahilinde Basın İlân Kurumu Genel Müdürlüğü tayin eder. Ancak, ilân veya reklâmın yayınlanacağı derginin seçilmesinde; şehir, dergi nev'i, fiilî satış, hitap ettiği okuyucu gibi hususlara ait isteklerini, ilân veya reklâmı veren Kuruma bildirebilir veya Kurumu dergi intihabında serbest bırakabilir.

Madde 55 — Kurumun şubesi bulunmayan yerlerde ilân ve reklâmların yayınlanmasını aynı esaslara göre Valilikler düzenler.

Madde 56 — 48 inci maddede yazılı ilân ve reklâmlar, dergilerin dizgi, tertip, baskı ve fiilî satışları gözönünde bulundurularak ilân veya reklâmı verenin istekleri de dikkate alınmak şartıyla aşağıdaki esaslar dairesinde dağıtılır :

I — Gruplar (nev'i bakımından) arasında yapılacak dağıtımda ilân veya reklâmı verenin isteği nazarı dikkate alınır.

II — Aynı gruba dahil dergiler arasında yapılacak dağıtımda :

a) Fiilî satış (aboneler dahil) bakımından birbirine yakın olanlar arasında eşitliğe riayet edilir.

b) Fiilî satış (aboneler dahil) bakımından emsaline nazaran bariz şekilde üstün olanlara ilân ve reklâmı verenlerin isteklerine göre daha fazla verilir.

c) Herhangi bir dergiye verilecek ilân veya reklâmın tutarı, ödediği ücretler toplamını geçemez.

Madde 57 — Kurumun ilân ve reklâmları fikir ve sanat dergilerine verilir. Bu maksatla, Kurumun yayınlanmasına aracı olmak ödevinde bulunduğu ilân ve reklâmların, Kurumun idaresine iştirak eden mevkutelere verilmesi sırasında alınacak komisyona, ilân ve reklâm istihkakları ayda (15.000) onbeş bin liraya kadar olanlar için % 0,5, (15.000) onbeş bin lira ile (50.000) elli bin lira arasında olanlar için % 1 ve (50.000) elli bin liradan fazla olanlar için de % 2,5 eklenmek suretiyle tahsil edilecek paralardan bir fon teşkil edilir.

Madde 58 — Bu fondan fikir ve sanat dergilerine verilecek ilân ve reklâmlar, dergilerin emsal değerine göre hesaplanarak dağıtılır.

15 günde ve ayda bir yayınlanan dergilerin emsal değeri 2, haftalık dergilerin 3 tür. Fondan faydalanan dergi adedi emsal değerleri ile çarpılarak, fonun kaç bölüneceği bulunur.

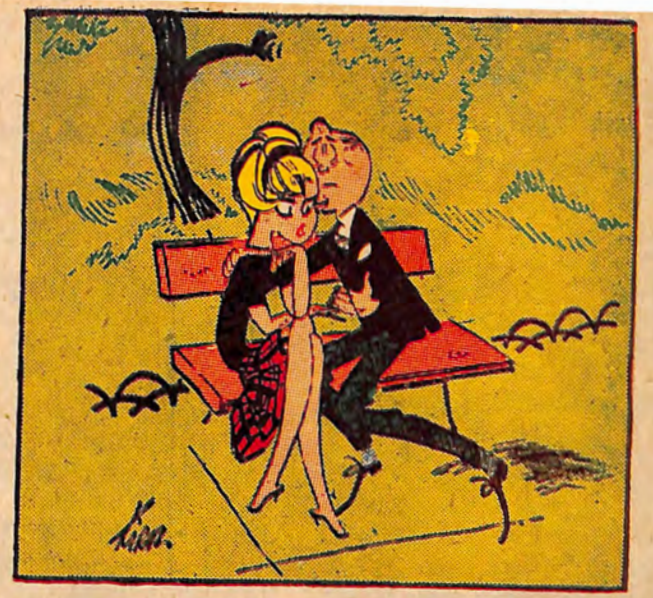
Madde 59 — Dergiler Basın İlân Kurumuna her ayın sonunda bir önceki aya ait icmal varakası gönderirler. Bu icmal varakasında her sayının fiilî satışı (baskı, bayie verilen, iadeler ve aboneler müfredatlı olarak gösterilmek şartıyla) dizgi, tertip, baskı ve yazı kadrosu (telif ücretleri dahil) için ödenen ücretler ayrı ayrı beyan edilir.

Basın İlân Kurumu icmal varakalarında bildirilen hususları her zaman kontrol ettirebilir. Yanlış beyanda bulunan dergiler hakkında 195 sayılı kanunun 49 uncu maddesinin a bendi uygulanır.

MÜZİK RUHUN GIDASIDIR !

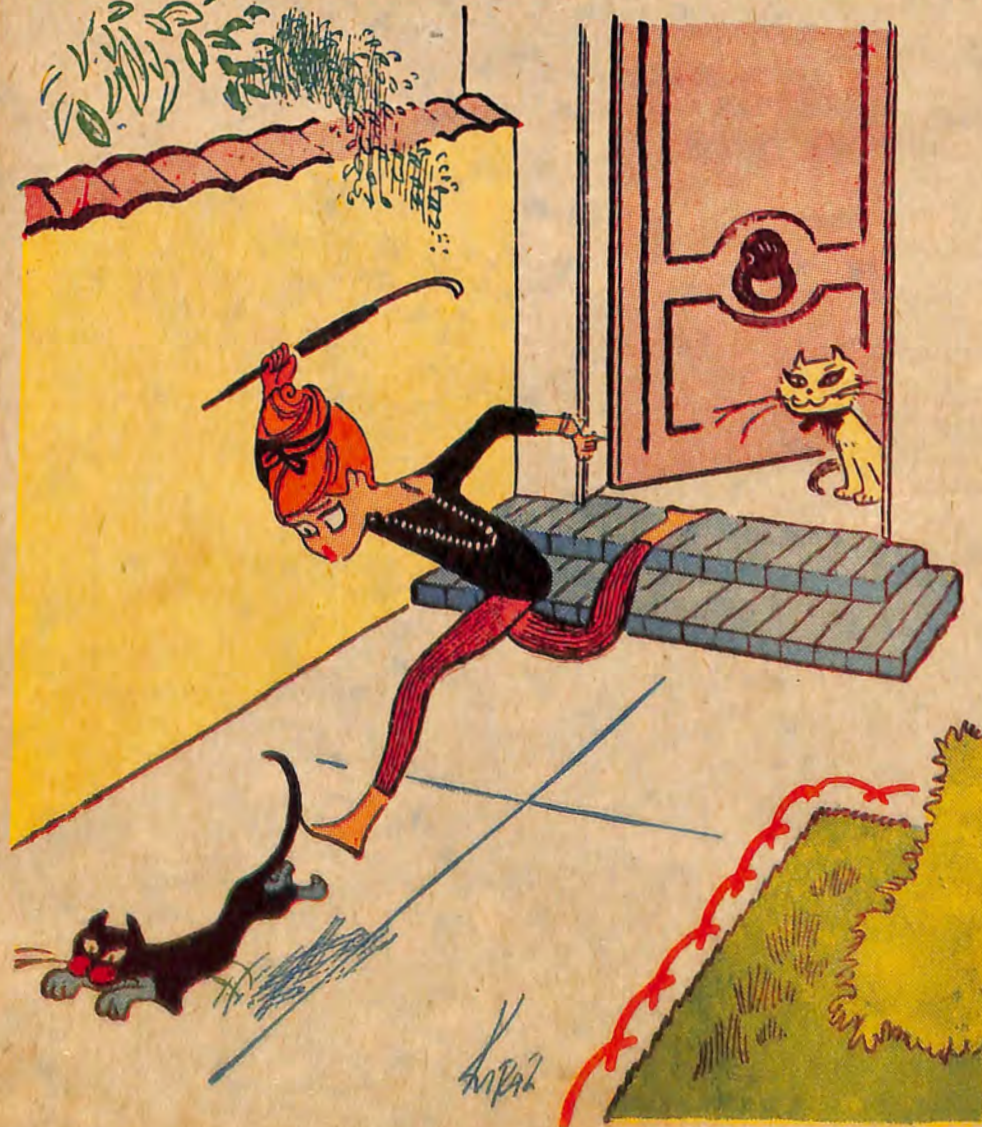
Akhaha

-NASIL "OLMAZ", DİYEYİM, EN İYİ
ARKADAŞIMIN KOCASISIN !..

-BEN GİDİYORUM, BU ENAYİ HERFİN
BİRŞEY YAPACAĞI YOK !

-UTANMAZ... VALLAHİ KARINA SÖYLERİM !

-ARABAN OLDUĞUNU BİLSEYDİM,
SENİ ÇOKTAN SEVERDİM !